Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Biehl, Charlotta Dorothea.; forfattet af Charlotta Dorothea Biehl.
Titel | Title:	Den kierlige Mand : Comedie udi Fem Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : trykt hos Ludolph Henrich Lillies Enke, 1764
Fysiske størrelse | Physical extent:	111 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

55, - 34

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022039785

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den kierlige

MAND.

COMEDIE

udi Fem Acter.

Forfattet

af

CHARLOTTA DOROTHEA BIEHL.

KIÖBENHAVN,

trykt hos LUDOLPH HENRICH LILLIES Enke.

1764.

Perſonerne.

Leander.	-	*Mr. Roſe.*
Leonore.	Hans Kone.	*Jfr. Böttger.*
Hieronimus.	Hendes Faêr-broder. -	*Mr. Örſted.*
Lucilia.	Hans Daatter. -	*Jfr. Roſe.*
Leonard.	Leanders Ven.	*Mr. Reerslöv.*
Baronen.	- -	*Mr. Muſted.*
Hendrick.	Hans Tiener.	*Mr. Londemann.*
Pernille.	Leonores Kammer-Pige. -	*Jfr. Samuelſen.*

Skuepladſen er i Kiöbenhavn i LEANDERS Huus.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den kierlige Mand.

COMEDIE.

Förſte Act.

Förſte Scene.

Hendrick allene.

Jeg troer at Fanden ſelv har opfunden diſſe Baller, for at pine og plage os ſtakkels Tienere. Det er ikke nok at vi maae ſtaae heele Natten i Kulden, imedens Herſkaberne ſpringer omkring, men ſaa ſkal vi Dagen efter lôbe fra Peder til Povel, for at ſpörge hvorledes Damerne befinde ſig. I ſær hos de nye Bekiendtſkaber. Derſom der ikke gik nogle af de gamle af Moden ved den Leylighed ſaa var det en Tienere umueligt at beſtride Arbeydet allene. Jeg har nu löbet ſaaledes omkring den heele Formiddag, og ſkal Ende her med at erkyndige mig om en Frues og Frökens Velgaaende ſom min

Herre har ſeet förſte Gang i Aftes, og ſiden de ere ſmukke tillige har værer ſaa lykkelige at behage ham. De eneſte Sportler der falder af ved slige Leyligheder er at en velſkabt Karl ſom jeg kand faae nogle ſmaae Careſſer hos Kammer-Pigerne. Min Herre har i ſær befalet mig at fætte mig i Gunſt hos denne, thi han har efter mine Raad beſluttet at give Konen Fortriner, ſiden der er mindſt Fare ved. Men da de allerede har været ſaa længe gifte at Manden lader hende gaae allene paa Bal ſaa frygter jeg at der er kommen os nogen i Forkiöbet, og det værſte er at jeg har slet ingen Kundſkab til Pigen. Men hvem kommer der? Hille Skam! troer jeg ikke det er Pernille.

Anden Scene.

Pernille. Hendrick.

Pernille.

Hendrick, er det dig!

Hendrick.

Min allerkiæreſte Pernille! ſkal jeg finde dig her? Men tör jeg ogſaa troe mine egne Öyne? Jeg har været af den viſſe Tanke at en eller anden Slyngel havde ſnappet dig bort for min Næſe.

Per-

Pernille.

Ney, jeg er desværre ikke gift endnu. Strax efter du var reyst fra Fyen döde min Frue i Barselseng, hendes Syster recommanderede mig derpaa til min nu værende Frue som Fröken hvor jeg har været siden. Men hvad vil du her?

Hendrick.

Baronen min Herre, som var Frökenens Cavalier i Aftes paa Ballet, har sent mig hid for at spörge hvorledes Fruen og Frökenen befinder sig, og tillige forhöre om det maatte være ham tilladt at giöre sin Opvartning i Eftermiddag?

Pernille.

Det kand jeg gierne give dig Svar paa uden at gaae ind til Fruen, jeg har været saa lykkelig at jeg har faaet hende paaklædt i Dag i Fiire Tiimer, men da der endnu er nogle Skiönpletter og Ertzpinde som udkræve ald hendes Opmærksomhed til at faae vel anbragt, saa vil jeg ikke forstyrre hende med slige smaae Ting. Du kand altsaa hilse din Herre, og sige at Fruen og Frökenen befinde sig vel, og at vi tager imod alle Stands Personer.

Hendrick.

Det er got. Men siden jeg har været saa lykkelig at finde dig igien, saa fortæl mig dog hvorledes det gaaer dig, og om du er tilfreds her i Huuset?

Pernille.

Temmelig vel. Min Frue er gavmild og lader ſig tildeels regiere af mig, hun har ikke meere end en Feyl, ſom giör hende lidt latterlig, og i Fald jeg kand faae den udrydder hos hende ſaa ſkal der ikke findes en fuldkommnere Kone i den heele Bye.

Hendrick.

Hvad er da det for en Feyl?

Pernille.

Jeg vil nok ſige dig det derſom du vil holde det hos dig ſelv; thi ſkulde nogen faae det at vide ſaa blev hun udleet af alle hendes Sælſkabs Syſtre.

Hendrick.

Du veed jo nok at jeg kand binde for en fuld Sæk.

Pernille.

Endſkiönt hun ligeſom de fleeſte af vore Fruer hverken bekymrer ſig om ſit Huus eller ſine Börn, men pynter ſig den halve Dag og bringer den övrige halve til med Viſiter, Kort, Skueſpil og Dands, ſaa har hun dog den naragtige Grille at elſke ſin Mand.

Hendrick.

Du vil bilde mig noget ind Pernille.

Pernille.

Ney det er ſom jeg ſiiger, og det ærgrer mig nok at det forholder ſig ſaa.

Hen-

Hendrick.

Men hvad er det da for et Dyr af en Mand, ſiden han kand være elſket?

Pernille.

Ja det ſkal jeg have Möye med at kunde ſiige dig. Det er en Mand ſom giör hende alle optænkelige Fornöyelſer uden at have nogle for ſig ſelv, han föyer hende uden at lade ſig regiere af hende, hans Kiærlighed er uden Mistanke, hans Fortroelighed uden Ligegyldighed, kort ſagt, han kand kaldes en kiærlig Mand.

Hendrick.

I men ſaa er han jo endnu galere end hun, og maaſkee det du tager for Kiærlighed hos hende er intet andet end Erkiendtlighed.

Pernille.

Enten det er Kiærlighed eller Erkiendtlighed ſaa giver det ham dog et Herredömme over hende ſom slet ikke ſtaaer mig an, og derſom jeg ikke ſadte Hierte i hende ſaa lod hun ſig næſten regiere af ham. Tænk nu engang hvilken Skam og Skade det ikke vilde være for mig: Jeg er ham ogſaa af den Aarſag ſaa fiendſk, at kand jeg finde Leylighed ſaa ſkal han berale mig det. Hans urimelige Opforſel volder at jeg er slet ikke nödvendig for min Frue. Thi derſom han endog vilde være ſaa gammeldags og elſke ſin Kone efter Fem

Aars Forlöb, saa burde han dog være mistænkelig, suursеende og knorvorren ved hvert et Menneske hun saae paa: thi saa fik jeg Leylighed til at viise mit Pund ved at forskaffe den stakkels Kone nogen Husvalelse i sin Elendighed. Jeg kunde giöre hvad jeg vilde uden at frygte for Irretesættelser; og blive betalt baade af Konen og Manden, af hende, for at narre ham, og af ham, for at passe paa hende. Da nu alle disse Sportler gaaer mig af Hænderne ved hans Galskab, saa döm selv om jeg ikke har Aarsag til at hade ham?

Hendrick.

Det kand der ingen nægte. Men jeg haaber tillige at forskaffe dig Leylighed til Hævn. Min Herre er i Nat bleven dödelig forliebt i din Frue, og hans Besögelse sigter allene til at faae Bekiendtskab i Huuset. Hans störste Bekymring var at der maatte nogen anden være kommet ham i Forveyen, thi hvad Manden anbelanger ham har vi ikke engang tænkt paa. Mændene ere som oftest mindst farlige, og har endnu aldrig været os i Veyen. Vil du altsaa tage dig hans Sag an, saa kand du være forvisset om hans Erkiendtlighed.

Pernille.

Ja. Men bestaaer din Herres Erkiendtlighed i Ord eller Gierninger? Thi jeg vil tale oprigtig med dig. Jeg begynder at blive kiæd

af

af at tiene og i diſſe Tiider kand der ingen Pige giöre ſig Regning paa en Mand uden hun har noget til Beſte, ſom man ſiiger. I ald den Tiid jeg har tient har jeg ikke kundet erhværve mig andet end lidt Klæder paa Kroppen. Altſaa maatte jeg i det mindſte have ſaa meget for at narre en Mand at jeg kunde kiöbe mig ſelv een forc. Derſom din Herre nu vil indgaae den Contract ſaa kand du forſikre ham om min Beredvillighed.

Hendrick.

Det vil han giöre med Fornöyelſe, thi han har baade Villie og Ævne dertil. Endſkiönt jeg maae tilſtaae at vores Opförſel formindſker vore Midler temmelig. Men naar vi nu har forödt alle Ting ſaa har vi end da toe Ting at haabe paa: Enten at faae en riig Fröken ſom ſöger en Ære i at omvende en Libertiner; eller èn riig Borger Datter ſom vil gierne höyt op i Rangen; og et af di Toe kand aldrig feile os i diſſe Tiider.

Pernille.

Det var en ſkiönne Ting det du forroede mig der. For at giöre baade Manden og Konen tryg ſaa lad din Herre ſtille ſig an ſom om han var forliebt i Fröken Lucilia. Fruentimmerne ere forfængelige og den Perſon ſom'er os meeſt ligegyldig naar han elſker os, kand vi ikke uden Fortrydelſe ſee at give en anden Fortrinet. Ved

den Leylighed kand min Frue maaſkee fanges allerſnareſt, og ſkulde da, ſom jeg ikke haaber, vores Anslag paa hende mislykkes, ſaa kand din Herre giöre Alvor deraf paa den anden Kant, thi hendes Fader er meget riig og kun er eneſte Barn.

Hendrick.

Du er en ſkiönne Pige Pernille. Det Anslag var Guld værd. Jeg vil nu ſtrax löbe hiem og underrette min Herre om Allering. Lev vel ſaa længe min Putte.

Pernille.

Far vel Monſieur Hendrick.

Tredie Scene.

Pernille allene.

Nu glemte jeg dog at ſige ham at min Frue er i Aften hos Frue Windevil. Men jeg meener nok at jeg ſkal finde Leylighed dertil mens hans Herre er her i Eftermiddag. Jo, jo min gode Monſieur Leander, nu vil vi faae at ſee hvilket der er ſtærkeſt, enten din indbildte kiærlige Omgang, eller din Kones Forfængelighed og hendes Kammer-Piges Snedighed. Kand den holde Stand derimod, ſaa er min Troe Naturen forandret.

Fierde

Fierde Scene.

Leonore. Pernille.

Leonore.

Pernille, Pernille, kom hid og ſee om min Tonpet ikke er kommen af Lave?

Pernille.

Hvorved Frue?

Leonore.

Juſt ſom jeg ſtod og hefrede den ſidſte Ertzpind faſt, kom min tamme Canarie Fugl, og ſatte ſig midt paa min Tonpet; jeg blev ſaa forſkrækket at jeg nær havde falden omkuld; thi det er den forſte Dag i fiire Uger at jeg har faaet den til at ſidde efter mit Sind, og ſaa ſkulde den Ulykke mode mig.

Pernille.

Ney den har slet ingen Skade giort.

Leonore.

Var det da ikke en Lykke at jeg blev ſaa tidlig paaklædt i Gaar, at jeg fik Tiid til at ſkiære hans Kloer af förend jeg kiörte ud; thi ellers havde han viſt fordærvet det altſammen. Men er Lucilia ſnart paaklædt?

Pernille.

Frökenen har været Paaklædt over i Toe Tiimer.

Leonore.

Leonore.

Jeg kand ikke begribe hvordan det gaaer til at hun kand blive saa haſtig færdig, og saa længe jeg havde den lumpne Haarſkiærer; saa maatte han sætte hver Bukkel tre gange.

Pernille.

Det ſkal jeg ſige Fruen. Saa ſnart han kommer saa sætter Frökenen sig til at læſe, og saa er det hende lige meget enten det sidder vint eller Skiæft.

Leonore.

Ja det har jeg ogsaa giort för, men det gaaer ikke vel an naar man ſkal i ſtort Sælſkab; thi man vil dog ikke gierne give Folk noget at lee af. Men læſer hun da endnu?

Pernille.

Jeg troer det ikke; thi mig ſyntes at jeg saae Herr Leonard komme ud fra Herren og gaae ind til hende. Men Fruen har jo sler ikke fortalt mig hvordan det gik til paa Ballet i Aftes?

Leonore.

Som det gaaer til paa alle Baller. Somme bleve vrede fordi de ikke bleve saa tit opbudne ſom andre, ſomme fordi deres Cavalierer ikke gav saa meget Agt paa dem ſom paa andre Fruentimmer. Jeg for min Part havde faaet een ſom intet duede til at dandſe, han vidſte hverken frem eller tilbage, og for nu ikke at berove nogen anden ſin Cavalier saa satte jeg mig til at

ſpille

ſpille Quadrille da Klokken var Et, hvorover den gode Frue Windevil blev meget glad, thi hun var hiertelig forlegen for et Partie.

Pernille.

Jeg veed ikke hvad slige Folk vil paa Bal, det er jo kun at fordærve Legen for andre: Ney da var min Troe Frökenen lykkeligere.

Leonore.

Hvoraf veed du det?

Pernille.

Baronens Tiener har været her og ſpurgt til Fruen og Frökenen, hans Herre kommer ſelv i Eftermiddag, og jeg bilder mig ind at Frökenen har faaet en Tilbedere i ham.

Leonore.

Skulde han da ikke kunde komme her i Huuſet uden for Lucilies Skyld.

Pernille.

Det ſiger jeg ikke. Men jeg har kiendt Hendrick ſom tiener hos ham ſiden jeg var i Fyen, og han fortalte mig at hans Herre giorde intet ander end talte om Frökenen, og at han havde befaelt ham at erkyndige ſig paa det nöyeſte om hende, og i ſær om hun havde en Kiæreſte.

Leonore.

Saa kand min Farbroder jo blive overbeviiſt om at der er Nytte ved de Baller han er ſaa forbittret imod, allerhelſt da han önſker ſaa meget at hun var gift. Per-

Pernille.

Men derfor er det ikke ſagt at denne Frier vil ſtaae ham an. Imidlertiid havde jeg nær glemt at ſige Fruen at han var her i Aftes; han ſagde han vilde komme igien i Aften, og derſom Fruen ikke fandt for got at blive hiemme ſaa ſkulde hans Daatter giöre det, thi han havde noget at tale med hende.

Leonore.

Da kommer det meget ubeleyligt. Jeg lovede Frue Windevil med Haand og Mund at komme til hende i Aften, og ſiden det er den förſte gang ſaa er det mod Velanſtændigheden at lade ſig undſkylde.

Pernille.

Det har Fruen jo ikke heller nödig. Har en gammel knurvorren Faerbroder noget at befale?

Leonore.

Ney, ikke over mig men over ſin Daatter; og da jeg ikke kand faae hende med, ſaa kommer jeg vel til at blive hiemme.

Pernille.

Er Fruen ikke Gift?

Leonore.

Jo.

Pernille.

Ja ſaa kand hun jo ogſaa gaae paa ſin egen Haand hvor det ſkal være.

Leonore.

Men hvad vil Verden ſige derom?

Pernille

Vil Fruen bekymre ſig derom ſaa faaer hun nok at beſtille. Hvad ſkal Verden ikke have noget at ſætte ud paa; Og de meeſt uſkyldige Ting holder man ſig meeſt ved. Men Fruen har slet intet at befrygte i denne Poſt. Det er fra Fruentimmerne at Bagtaleiſen kommer, og de tör ikke fordriſte ſig til at dadle noget ſom de alleſammen giör. Hun ſtod ſtörre Fare for deres Tunger i Fald hun blev hiemme, thi ſaa anſaae de hendes Opforſel ſom en Bebreydelſe for dem, og det kunde de aldrig tilgive hende.

Leonore.

Men jeg er bange at min Mand ikke tillader det.

Pernille.

Skal en Kone ſpörge om Tilladelſe af en Mand? I det var i Sandhed Artig! Gifter man ſig vel uden for at giöre og lade hvad man lyſter? Og den Mand ſom vilde bilde ſig ind at tvinge mig, han ſkulde ſandelig faae det betalt. See ſig dog i Exempel paa andre Koner, de ere allerhelſt paa deres egen Boldgade, og ſandt at ſige ſaa ere Mændene ogſaa vel holden dermed; thi Egte Folk ere meeſt lykſalige naar de ere fra hinanden.

Leonore.

Men min Mand elſker mig.

Pernille.

Hvad Beviis har Fruen paa det om jeg maae ſpörge? Og er det ſaa, bör han da ikke paa alle muelige Maader ſöge at fornöye hende? Sandt er det at han er hverken Gnaven eller Arrig, men det kommer deraf at hun er ikke meget hos ham. Havde hun ikke begyndt det ſaa ſkulde hun have ſeet om det ikke var gaaed ſom jeg ſpaaede; at han var bleven en fuldkommen gammeldags Egtemand, der havde tordet paaſtaae, at hans Kone ſkulde paſſe paa ſit Huus og ſine Börn og ſaa at ſige være hans Huusholderſke. Ja jeg lover ikke for at derſom Fruen giver ham Töylen alt for meget at der jo kand ſkee endnu.

Leonore.

Det er der ſlet ingen Fare for, derſom han kunde ſee paa mine Öyne hvad jeg vilde have ſaa fik jeg det, og bör jeg da ikke være föyelig igien?

Pernille.

Ja ſaa vidt det kand ſkee uden at giöre ſig ſelv latterlig og Skaar i Konernes Privilegier. Thi ligeſaa lidet ſom en Embeds Mand kand give noget bort af ſine Rettigheder for hans Eftermands Skyld, ligeſaa lidet bör en Kone give noget bort af Herredömmet ſom de ſaa længe

har

har ſtridt for. Jeg har hört af min Salig Frue, at udenlands Reyſerne ſom vore unge Cavalierer giör, havde hiulpet meget til at forſkaffe Konerne deres Friehed, thi for at lade ſee at de ingen Hiemfödninger vare, ſaa opförte de dem ligeſom de Pariſke Egtemænd, hvorved vores Kiöbenhavn er bleven til det andet Paris for vore Fruentimmere. Jeg har ſiden den Tiid ærgret mig ſaa jeg maatte ſprække, naar jeg har hört Folk ſige at der var ingen Nytte ved udenlands Reyſer.

Leonore.

Maaſkee min Farbroder kommer ſaa tiilig at jeg kand faae Lucilia med mig, og hvis ikke ſaa vil jeg ſom du ſiiger, kiöre derhen alleene. (Hun ſeer paa ſit Uhr) Hillemænd Klokken er over Toe, nu er det ſnart Tiid at gaae til Bords. Skulde Jöden ſom jeg har beſtilt med Spielſteenene komme imidlertiid, ſaa maae du ikke lade ham gaae bort, men komme ind og ſige mig det.

Pernille.

Kand jeg ſige det höyt eller maae Herren ikke vide det.

Leonore.

Hvorfore ſkulde han ikke maatte vide det? Han faaer dem jo dog at ſee naar jeg faaer dem paa.

Pernille.

Ja saa var det ogsaa Tids nok; en giort Gierning er halv forsvart, og dersom han skulde faae i Sinde at sige at han ikke vilde have det, saa er jeg bange at Fruen lod sig nöye dermed.

Leonore.

Det giör han ikke han lader mig klæde mig ligesom jeg lyster. Men der kommer Leonard.

Femte Scene.

Leonore. Leonard. Pernille.

Leonard.

Frökenen, som har en fortreffelig Appetit efter hendes Dands i Nat, lod mig gaae herhid for at spörge, om vi snart kunde komme til Bords.

Leonore.

Jo det kand gierne skee.

Pernille.

Kand man nu see at Dands er bedre end Medicin.

Leonard.

Deri har du ret Pernille, saa snart det skeer med Fornuft og det er jeg forvisset om hos Lucilia. Hvor mange meener du derimod ikke at der i Dag eller i Morgen maae sende Bud efter Doctoren fordi de har dandset i Nat. Men lad os ikke snakke længere den stakkels Pige er saa sulten.

Leonore.

Leonore.

Da De er ſaa ſtor en Ven af hende ſaa bör De ogſaa vide de övrige Fordeele ſom denne Nats Dands har forſkaffet hende.

Leonard.

Hvori kand de beſtaae?

Leonore.

At De ſnart kand komme til at dandſe paa hendes Bryllup.

Leonard.

Til Lucilies!

Pernille.

Er det ſaa forunderligt at en Pige paa Sytten Aar vil giftes?

Leonard.

Ja det er naar man ingen Brudgom har ſeet.

Leonore.

De ſkal ſnart faae ham at ſee.

Leonard.

Hvem er det da?

Pernille (ſagte.)

Det er en heftig Nysgierrighed.

Leonore.

Det er en Baron ſom var Lucilies Cavalier i Aftes paa Ballet, og han kommer her i Eftermiddag for at fortſætte Bekiendſkabet.

Leonard.

Kiender han da Leander?

Leonore.

Ney.

Pernille (ſagte.)

Hvilket Spörgsmaal! ligeſom Viſitererne i et Huus gielte Manden.

Leonard.

Da maae det være en dumdriſtig Krabat ſiden han tör komme i en Mands Huus ſom han ikke har den ringeſte Kiendtſkab til.

Leonore.

Det er en ſkyldig Artighed at ſpörge om Eftermiddagen hvorledes de Damer befinde ſig, ſom man har dandſer med om Natten.

Leonard.

Saa! Er det een af Bal-Reglerne. Det kunde allene være nok for mig at min Kone aldrig ſkulde komme der i Fald jeg havde een. Og ſaa er Sagen vel ikke heller ſaa afgiort endnu, thi Lucilia har ald for god Forſtand til at finde Behag i en Spradebaſſe.

Pernille. (ſagte)

Han tager ſig der meget nær.

Leonore.

Men det var jo dog en ſtor Lykke for hende at blive Baroneſſe.

Leonard.

Ja for dem der betragte Egteſkab ſom et Kiöbmandſkab, hvor Penge paa den eene Side, Rang, Stand og Equipage paa den anden Side,

er

er alt hvad der tages i Betragtning, men ikke hos dem der anseer det for en Foreening hvori den timelige og evige Velfærd beroer paa Gemytternes Overeensstemmelse.

Siette Scene.

Leonore. Lucilia. Leonard. Pernille.

Lucilia.

Jeg maae lade Dem Herr Leonard at de forretter Deres Ærinde troelig, thi i stæden for at skynde paa min Cousine at gaae til Bords, saa staaer De her og stikker en Fadder-Sladder af.

Leonard.

Der Navn kand ingen Samtale fortiene som De er Indholdet af.

Lucilia.

Jeg? Da havde det dog været mig langt kiærere om De i stæden for at Tale om mig, havde tænkt paa at jeg længtes hiertelig efter Suppen.

Leonard.

Hvem kunde være Deres Ven og ikke tage Deel i Deres hærlige Erobringer.

Lucilia.

I mine Erobringer! Ja har jeg giort nogle saa maa de være hærlige.

Leonard.

Troer De da ikke at have behaget mange Personer i Nat?

Lucilia.

Det er mueligt. Thi den behager allerſnareſt ſom ikke ſöger det; og det veed jeg viſt at jeg ikke har giort.

Leonore.

Men du maae dog have mærket Virkningen af dine Yndigheder, thi ingen Falk er ſaa klarſeende ſom et Fruentimmer ved slige Leyligheder.

Lucilia.

Havde jeg tænkt paa at ſee derefter ſaa var jeg maaſkee bleven det vaer, eller rettere ſagt bildt mig en hoben meere ind end det var i ſig ſelv. Men jeg vil give eder en oprigtig Beſkrivelſe over mig: Jeg længes ved slige Leyligheder ligeſaa lidet efter det Öyeblik, hvori Forlyſtelſen ſkal tage ſin Begyndelſe, ſom jeg frygter for det ſom ſkal ophæve den. Jeg ſad og læſte i Gaar i Biekuben da mig blev ſagt at Vognen var kiört frem, og jeg veed ikke om jeg den Tiid ikke heller var bleven ved min Bog end kiört til Bal? men da jeg var der ſaa beſkiæftigede jeg mig ikke med andet end at tage Deel i den Fornöyelſe ſom jeg var kommen der for, uden at bryde mig om alle de Daarligheder, ſom forefalder ved slige Leyligheder. Men lad os dog komme til Bords i Dag.

Leonore.

Ja jeg er færdig. Kom og följ med Leonard.

Leo-

Leonard.

Jeg vil have den Ære at følge efter; og saa skal jeg tage Leander med mig.

Syvende Scene.

Leonard. (allene)

Hvad er det for en u-sædvanlig Bevægelse jeg føler? Hvorfore kand jeg ikke taale at tænke paa at Lucilia skal giftes? Skulde jeg elske hende? Skulde Kiærlighedens fordærvelige Gift have bemestret sig mit Hierte? Ak Leonard! Du elsker. Forskrækkelige Skiæbne! Du som kiender dette farlige Kiöns Lætsindighed, Forfængelighed og Selvraadighed, du har ladet dig besnære! Du vil kappes med en Spradebasse om et Hierte! Ney. I det mindste vil jeg kiende ham først, og dersom han ligner vores Tids unge Mennesker, og Lucilia kand give ham Stæd i sit Hierte, saa er hun uværdig til at herske i mit.

Anden Act.

Förſte Scene.

Leander. Leonard.

Leander.

Hvad fattes dig Leonard, du har været ſaa tankefuld og tvær i ald din Opförſel ved Bordet, at jeg tydeligen kunde mærke der maatte være gaaed dig noget til Mode?

Leonard.

Mig fattes slet intet.

Leander.

Du er ikke oprigtig imod mig, og da der aldrig er en Tanke i mit Hierte ſom er ſkiult for dig, hvor kand du da være ſaa fremmed imod mig? Den ſödeſte Huſvalelſe ſom man finder i Venſkab, beſtaaer i at beklage ſig for ſin Ven, og vil du da förøge mine Bekymringer, ved at opvække den Tanke hos mig, at du ikk elſker mig.

Leonard.

Dine Bekymringer er du til deels ſelv Skyld üdi, thi i Stæden for at ſætte Grændſer for din Kones Daarligheder, ſaa giver du dem alt meere og meere Töylen.

Lean-

Leander.

Og hvorved ſkulde jeg hæmme dem?

Leonard.

Ved alvorlig at forbyde dem, og bruge Mands Myndighed.

Leander.

Mands Myndighed! Ha! min Ven dette Navn er bleven ſaa misbrugt at det er en Gift for Egte-Kiærlighed. Jeg elſker min Kone og er overbeviiſt om at hun elſker mig; jeg kand altſaa ingen anden Myndighed bruge imod hende, end paa alle muelige Maader ſtræbe at giöre mit Sælſkab ſaa behageligt for hende at hun ſkal foredrage det for alle andre Fornöyelſer.

Leonard.

Ja ſaa er jeg bange at du kommer til at bie længe, og det værſte er at det ikke allene vil blive din og hendes Ulykke, men at du ovenі Kiöbet fordærver Lucilia, ſom kunde have bleven en værdig Kone for en ſkikkelig Mand.

Leander.

Deri tager du Feyl, thi derſom min Kone ikke havde været ſaa indslutted i ſin Farbroders Huus, men kiendt de Forlyſtelſer hun nu med ſaadan en Begiærlighed higer efter, ſaa havde de maaſkee været hende meere ligegyldige.

Leonard.

Ja, ja paſkun paa, om ikke Lucilia imidlertiid bliver et Bytte for en af diſſe Fruentimmer Stövere.

Leander. (ſmilende)

Hvad vil denne Bevægelſe ſige, ſkulde Philoſophen have lader ſig fange?

Leonard. (ſagte)

Forbandede Skröbelighed!

Leander.

Hvorfore vil du ſkamme dig ved en Drift ſom den Höyeſte ſelv har lagt i vore Hierter? En lovlig og dydig Kiærlighed er en fornuftig Mand ſaa lider u-anſtændig, at der er et viſt Tegn paa et fordærvet Hierte hos den ſom tör belee den. Lucilia beſidder gode Egenſkaber, hun har ald for ſtor en Indſigt at hun ikke ſkulde kiende dine Fortienester; ſog at ſætte dig i Gunſt hos hende, og jeg ſkal ſtaae dig inde for hendes Faders Samrykke.

Leonard.

Ja det er altſammen Got, jeg maae tilſtaae at jeg elſker hende, men det værſte er at man aldrig kand behage Fruentimmerne uden ved Daarligheder, og jeg kand aldrig fornedre mig ſaa dybt, at jeg ſkulde begaae dem for et ſmukt Anſigts Skyld.

Leander.

Du dömmer virkelig for ſtrængt om Kiönnet, de fornuftige iblant dem anſeer Daarligheder med Foragt, endſkiönt de ofte ved Tiidernes fordærvede Sæder ere tvungne til at blive et Rov for dem. Fornuftige Mænd, men

ſom

ſom dog tillige ere ald for ſkröbelige til at trodſe Sædvanen, tör ikke begive ſig i en Stand, ſom man nu ved at følge Moden ikke kand komme udi, uden man enten maa have ſtore Midler, eller ogſaa ſætte ſin Velfærd til paa Bryllups Omkoſtningerne: de ere alt for beſkedene til at mælde dem hos de riige Piiger, diſſe, ſom ikke faae Leylighed til at vælge iblant fornuftige Mænd, falder i Armene paa Pralhanſe og unge Springere ſom ſætte deres Midler paa en liderlig Maade overſtyr: en fornuftig men fattig Pige, ſom Nödvendigheden tvinger til at gifte ſig, maae tage den förſte den beſte Nar ſom melder ſig; og det er Aarſagen til alle de Ulykker ſom vi dagligen blive vaer i en Stand, ſom er ſtiftet til at giöre Menneſkene lykſalige paa Jorden.

Leonard.

Du er en fortreffelig Egteſkabs Procurator. Men hvorom alting er ſaa lad dig ikke merke med noget, her ventes en Baron i Eftermiddag, ſom man troer er bleven förliebt i Lucilia i Aftes: naar jeg förſt er bleven vaer med hvad Öyne hun anſeer ham, ſaa vil jeg ſee hvad Slutning jeg bor fatte. Men der kommer din Kone, ſiden hun maaſkee vil tale om denne Baron der ligger hende ſaa meget om Hiertet, ſaa vil jeg gaae min Vey for ikke at röbe mig ſelv.

Anden

Anden Scene.

Leander. Leonore.

Leander.

Nu min Hierte; kom hun til rette med Jöden om Spielſteenene?

Leonore.

Ney ikke gandſke, thi han er meget dyr med dem, men han lod dem blive her paa det jeg kunde betænke mig.

Leander.

Hvor meget vil han da have for dem?

Leonore.

Han vil endelig have 50 Rdlr., og jeg vil ikke give meere end 40.

Leander.

Men ſtaaer de hende an?

Leonore.

Ja de giör. Jeg fik Lyſt til ſaadan et Antog i Gaar da jeg ſaae det hos Frue Flane, men hendes var ikke nær ſaa ſmukt ſom dette.

Leander.

Maae jeg da forære min Allerkiæreſte det, ſaa kand hun ſende Jöden til mig efter Pengene.

Leonore. (omfavner ham)

O min uſkatteerlige Leander!

Leander.

Kand ſaa ſvagt et Beviis paa min Kiærlighed ſætte min Leonore i ſaadan en Bevægelſe?

Lec-

Leonore. (forvirret)!

Ney, det er ikke Gaven der bevæger mig, men Maaden den gives mig paa, og ved at betragte hvor lykfailg jeg er frem for faa mange andre Koner. Ak derfom alle Mænd var faaledes, faa var der ingen ulykkelige Egteſkaber.

Leander.

Skyd ikke Skylden allene paa de ſtakkels Mænd min Hierte, derfom alle Koner var ſom min Leonore faa var der heller ingen. Tænk ikke at jeg ſmigrer, men betragt Tingen i ſig ſelv. De veed at jeg har den Formue at jeg uden at ſkade mig ſelv kand give dem slige inter betydende Ting, desuagtet ſynes det dem ſom en fornuftig og betænkſom Kone, at det ikke er Pengene værd. Hvor mange findes der ikke derimod, ſom for at fyldeſtgiöre deres uriimelige og forfængelige Begiærligheder piine og plage Mændene faa længe at de maae opofre deres faavelſom de Umyndige Börns Velfærd for slige Lumperier, om de ellers vil have Fred i Huuſet; döm nu ſelv hos hvem Skylden er.

Leonore.

Det indſeer jeg meget vel. Men for nu ikke at tage imod en Berömmelſe ſom ikke tilkommer mig, faa maae jeg tilſtaae at det ikke var faa meget af Sparſomhed, ſom fordi jeg frygtede at han ikke vilde have det.

Lean-

Leander.

Vilde have det min Hierte, hvor kommer hun til at bruge den Talemaade, anſeer hun mig ſom en bydende Herre ſaa maae nödvendig hendes Kiærlighed formindſkes, thi vi Menneſker ere ſaa nidkiære over vores frie Villie at vi udövede viſſe Pligter med en ſtörre Lyſt derſom det ikke var os befalet. En Mand bör være hans Kones Ven og Beſkiærmere, hun hans Tröſt og troe Raadgivere i alle dette Livs Beſværligheder. Og jeg maae viſſelig holde den Mand for ulykſalig der maa tage ſin Tilflugt til det forhadte Ord: Jeg vil. Thi naar Manden er fornuftig fætter det da ikke nödvendig forud at hans Kones Opförſel enten maa true ham med Fordærvelſe eller Vanære. Min Leonore kand altſaa være vis paa at min Villie ſkal alletiider være hendes, ſiden jeg er forviſſet om at hun ikke vil foretage ſig noget förend hun har overveyet om det er hende anſtændigt. Men veed min Hierte, det ſom jeg kunde have at indvende imod sligt Fruentimmer Stads.

Leonore.

Ney.

Leander.

Exemplet, og den Begiærlighed det opvækker hos andre. De ſaae det hos Frue Flane og fik Lyſt dertil, nu kand andre ſee det hos Dem og giöre ligeſaa. Faa ere i de Omſtændigheder

heder at de kand bekomme det og endnu færre beſidder deres Fuldkommenhed i at fraſige ſig det naar de ſynes at det er koſtbart, ja Vanſkeligheden ſelv foröger deres Begiærligheder. Fruen vil og ſkal have det, Manden maae ſkaffe det om han endog ſkal laane Pengene dertil for at forebygge, at hun ikke ſkal bekomme det paa en Maade ſom er ham endnu ſmerteligere.

Leonore.

Jeg finder at de har Ret, og af den Aarſag vil jeg ikke heller tage der paa i Aften hos Frue Windevil.

Leander.

Skal de derhen?

Leonore.

Ja, jeg vandt en Deel Penge fra hende i Aftes, og da hun derpaa bad mig give ſig Revange i Aften ſaa kunde jeg ikke nægte det, thi ellers havde det ladt ligeſom jeg var bange for at tabe dem igien.

Leander.

Det er en forunderlig Kone med hendes Spille Lyſt: Den er et ſikkert Kiendetegn paa et flygtigt Sind, og er tillige af alle herſkende Tilböyeligheder hos et Fruentimmer den ſom jeg mindſt kand blive klog paa. Den beröver dem det de giör ſig allermeeſt til af, thi Glæden over at Vinde og Fortvivlelſen over at Tabe ſtaaer ſaa tydeligen afmalet i deres Anſigter at

den

den fordreyer alle deres Liniamenter, Öynene brænde i Hoveder, Aarene og Sehnerne ere opſpente ſaa man ſnarere ſkulde tage dem for Helvedes Furier der glæde ſig over at pine hinanden end for Jordiſke Engler.

Leonore.

Men det er dog en uſkyldig Tidsfordriv.

Leander.

De der bruge den ſaaledes taler jeg ikke om, Tidsfordriven er ikke allene uſkyldig men endog undertiden nyttig, naar det er i Sælſkab hvor de mange adſkillige Caracteerer ikke tillader nogen ordendtlig Samtale, den er iligemaade en Opmuntring for Sandſerne naar man kommer fra ſine Forretninger og er kiæd af at foretage ſig noget alvorligt. Men jeg taler kun her om dem ſom giör en Forrætning deraf, ſom tæller alle de Timer ſom forlorene hvilke de ikke tilbringe med Kortene i Hænderne, ſom endog paa Landet, midt i alle de Skiönheder ſom en yndig Natur foreſtiller os, iler hen til deres Afguder og misbruge detteLivs koſtbareÖyeblikke med at betragte nogle malede Blade.

Leonore.

Efter den Beſkrivelſe han giör over denne Frue og hendes Sælſkab ſaa mærker jeg nok at han ikke kommer der.

Leander.

Ney. Den eneſte Fornöyelſe jeg ſkulde kunde

kunde finde der var min Leonores Nærværelſe og den vilde tabe en ſtor Deel af de Sødheder, ſom den ſtedſe har for mig, naar jeg ſaae hende paa et Stæd der er ſaa uværdig til at betrædes af hende. Og da Herr Hieronimus desforuden kommer her for at tale med ſin Daatter, ſaa var det u-artigt om vi begge vilde tage ud.

Leonore.

Jeg havde lovet at bringe Lucilia med mig, men ſiden hendes Fader har ſagt at hun ſkulde blive hiemme, ſaa faaer jeg at giöre hendes Undſkyldning.

Leander.

Det er mig ret kiert for Lucilia; jeg vilde nödig have hende paa et Stæd, hvor er ungt Fruentimmers Sæder ſaa læt kand blive fordærvede ved onde Exempler, derſom hun ikke ſtedſe holder et vaaget Öye over ſig ſelv; og jeg önſker med hendes Faer at hun var vel Gift.

Leonore.

Det vil nok ikke vare længe, thi jeg har hört at den unge Baron ſom var hendes Cavalier i Aftes, er bleven gandſke forliebt i hende.

Leander.

Hvor har De hört det? Jeg haaber at Lucilia er for fornuftig til at have ſagt det.

Leonore.

Af Pernille, ſom havde hört det af Baronens Tiener.

Leander.

Det giver mig et maadeligt Begreb om den gode Baron, slige Fortroeligheder af en Herre imod en Tiener, viiſer en Gemeenſkab, ſom maae have ſin Oprindelſe af en u-ordentlig Opförſel.

Leonore.

Gid Lucilia kun maatte faae en Mand der var halv ſaa god ſom min kiære Leander! Saa er jeg vis paa at hun ikke ſkulde kunde ſkille den kiærlige Mand fra Frieren.

Leander.

Det er min Leonores Kiærlighed ſom taler. Thi naar Lucilia tager Fornuften til Raads i ſit Val, og opfylder en dydig og retſkaffens Kones Pligt, ſaa er jeg vis paa at hun vil blive ſaa lykkelig ſom jeg af mine yderſte Kræfter vil ſtræbe at giöre dem.

Tredie Scene.

Leander. Leonore. Lucilia.

Leonore.

Kom nærmere Couſine vi ſtod juſt og talte om dig.

Lucilia.

Om mig? Saa var min Troe Samtalen maver.

Leonore.

Vi önſkede dig en god Mand. Lu-

Lucilia.

Ja det er Konernes gamle Vane; ſaa ſnart de har faaet Aaget paa Nakken, ſaa vil de kaſte det over alle deres gode Venners med.

Leander.

Holder Lucilia da Egteſkabs Aaget ſaa tungt?

Lucilia.

Saa vidt ſom jeg har mærket hidindtil ſaa trykker det gierne een af Parterne, og de kand være vis paa at jeg har brugt ald min Opmærkſomhed til denne Underſögning.

Leander.

Har hun da ikke tillige indſeet Aarſagerne?

Lucilia.

Tildeels.

Leonore.

Og hvilke har du fundet dem at være?

Lucilia.

At een af dem har giort ſig det alt for mageligt, og overladt heele Byrden til den anden. Men jeg har endnu ikke kundet udfinde hvorledes man ſkulde forebygge det.

Leander.

Det ſkal jeg ſige hende: Hun maae ikke vælge ſig en modvillig og haardnakket men en villig og ſtræbſom Staldbroder, og ſaa dernæſt ikke finde ſin egen Deel for beſværlig.

Lucilia.

Raadet var meget got, naar de kuns vare kiendelige. Men jeg er bange at det gaaer med dem ſom med Skyde Hæſtene, ſaa længe Töyet er af dem, ſaa gaaer de ſaa jævnt og kryber og bukker, men aldrig ſaa ſnart faaer de Bidſelet paa förend de reyſe Hoveder og giöre ſig til.

Leonore.

Har du da en Affkye for at Gifte dig, eller er den rette ikke kommen?

Lucilia.

Hverken den rette eller den urette, thi der har endnu ingen taget Livet af ſig ſelv for min Skyld. Jeg ſöger heller ingen offendtlige Stæder for at kaſte mine Garn ud; men melder der ſig en ſkikkelig Mand ſaa beqvemmer jeg mig vel til at tage ham, thi havde min Moder ikke giort ſaa for mig, ſaa var jeg ikke kommen paa Jorden, og mig ſynes dog ogſaa nok at jeg vilde lægge andre under den ſamme Forpligtelſe.

Fierde Scene.

Leonore. Leander. Lucilia. Pernille.

Pernille.

Her er Baronen og vil gierne have den Ære at giöre ſin Opvartning.

Leonore.

Siig han ſkal være Velkommen. Det er end-

endda en Cavalier ſom veed at leve, min har ikke engang haft Bud her.

Lucilia.

Ja der ſeer man hvad det Kone Navn giör, men ellers ſkyder de Karle ikke alletiider hvor de ſigter.

Femte Scene.

Leander. Leonore. Lucilia. Baronen. Pernille.

(Leander gaaer Baronen i Möde og tager imod ham.)

Baronen.

Jeg haaber min Herre at de ikke tager mig ſom en Fremmed min Friehed ilde op. Men da jeg har haft den Ære i Aftes at være i Selſkab med Fruen og Frökenen, ſaa holt jeg det for min Skyldighed at giöre dem min Opvartning, og tillige erkyndige mig hvorledes Motionen har bekommet dem.

Leander.

Deres Beſögelſe er mig alletiider en Ære min Herre.

Baronen.

Underdanige Tienere, min ſmukke Frue, jeg haaber at De har befundet Dem vel ſiden jeg havde den Ære at ſee Dem.

Leonore.

Fuldkommen vel Herr Baron. Pernille bring Stoele hid.

Baronen.

Jeg har ikke nödig at ſpörge Dem min ſöde Fröken hvorledes De befinder Dem, thi Deres deylige Öyne ſiiger det tilfulde.

Leonore. (ſagte)

Saa maae mine være meget matte, ſiden jeg bekom Spörsmaalet.

Lucilia.

Ja, jeg har faaet fuldkommen udſovet.

Leander.

Behager De ikke at ſætte dem min Herre.

(Baronen ſætter ſig imellem Leonore og Lucilia og betragter dem vexelviis.)

Baronen.

En Natte Vaagen kand dog ikke giöre noget Skaar i en ægte Deylighed, det kand jeg ſee her, alle de andre Damer jeg har været hos har for Gud næſten været ukiendelige.

Leonore.

Baronen har Lyſt til at ſmigre for mig.

Lucilia.

Skal de fleere Stæder hen endnu?

Baronen.

Hvi ſaa min ſöde Fröken?

Lu-

Lucilia.

Thi ſaa kand jeg vide hvor længe det varer til jeg bliver ukiendelig.

Leander.

Hvad got Nyt Herr Baron?

Baronen.

Det nyeſte jeg veed er at der ſiiges der ſkal være Falke-Jagt i Morgen.

Leonore.

Ey da er det vel at jeg ikke har lovet mig bort endnu. Den ſidſte fik jeg ikke at ſee ſiden jeg var buden til een af mine gode Venner ſom laae i Barſelſeng.

Baronen.

Saa er min Naadige Frue ſaadan en Elſkere af Falke-Jagten?

Leonore.

Ja det er een af mine ſtörſte Fornöyelſer.

Baronen.

Det er virkelig ogſaa et ſmukt Syn, men de mange deylige Tilſkuere vi har er endnu langt behageligere for os; og derſom Fruen vil betroe ſig til min Omhue i at före Deres Karet, ſaa ſkal De bekomme den allerfordeelagtigſte Plads.

Leonore.

Jeg er Dem mangfoldig forbunden.

Baronen.

Er Frökenen af lige Meening med hendes Frue Couſine?

Lucilia.

Det kand jeg ikke ſiige; jeg har ſeet Falke-Jagten adſkillige gange men kuns engang med Fornöyelſe.

Baronen.

Der maae da vel have været noget beſynderligt ved den.

Lucilia.

Ney der var ikke, min Fornöyelſe beſtod deri, at det var toe Tumlinger ſom man kaſtede op for Falken, og hver gang han slog efter dem, tumlede de ſig ſaa artig at min gode Falk forslog ſig, og maatte bruge lang Tiid inden han kunde komme til ſig ſelv igien, da han nu tilſidſt mærkede at det ikke kunde lykkes ham, vendte han ſin retmæſſige Vrede imod en Hare, ſom i hvor dybt han end havde trykket ſig ned i Sædet, dog ikke kunde ſkiule ſine Ören.

Pernille. (ſagte)

Du har ikke nödig at være ſaa ſpiſk, thi du er ikke Duen han slaaer efter.

Leander.

Har Poſten ikke bragt noget med?

Baronen.

Ikke der jeg veed. Jeg har faaet et Brev fra en af mine gode Venner i Paris ſom temmeligen har rört mig, thi han ſkriver mig til at det Fruentimmer ſom jeg holt meeſt af imedens jeg var der, og ſom virkelig var det ſmukkeſte

Fruen-

Fruentimmer i Frankerig, har faaet ſmaae-kopperne og er meget slet Det der giör mig meeſt Ont, er at jeg har tabt hendes Portrait hvilket jeg nu ikke kand faae igien.

Leander. (ſagte.)

Man kand ikke faae et fornuftigt Svar af ham, derfor vil jeg tie og lade Fruentimmerne fortſætte Samtalen.

Leonore.

Skal Baronen paa Comedie i Aften?

Baronen.

Fy, for en Ulykke, der kommer jeg ſnart aldrig uden jeg er nödt dertil; det er at ſige, naar Hoffet er der.

Leonore.

Da ere de dog ret artige, og Balletterne meget kiönne.

Baronen.

Jeg ſkal have den Ære at ſige Dem, min naadige Frue, at Skueſpillene ſom jeg har ſeet i Paris har givet mig en Væmmelſe for diſſe, der er ikke een eneſte kiön Tanke i dem, det kommer altſammen ſaa forbandet bredt ud.

Lucilia.

Det meeſte der ſpilles er dog franſke Stykker ſom ere overſadte.

Baronen.

Om det er Overſætterens eller Sprogets Skyld det ſkal jeg lade være uſagt, men jeg

forſikrer Frökenen at det er ſom jeg ſiiger. Desforuden er det en forbandet Feyl at der i nogle Aar ingen nye Actricer er kommen, man ſeer alletider et og de ſamme Anſigter paa Theathret.

Lucilia.

Og i mange af Logerne ligeſaa.

Leonore.

Jeg kommer der meeſt for Dandſens Skyld.

Leander.

Skueſpil er een af de Forlyſtelſer, ſom giör det menneſkelige Kiön den ſtörſte Ære; og naar det blev anſeet med de rette Öyne, maatte det tiene til at forbedre Sæderne mangfoldig, men det gaaer ſom Baronen ſiiger, de fleeſte kommer der för at ſee, og ikke för at höre, hvilket man kand mærke deraf, at de beſte Moralſke Stykker har mindſt Tillob.

Baronen.

Jeg har endnu en hoben Viſiter at giöre, men jeg er kommen til at ſidde ſaa vel, at det vil falde mig ſurt at forlade ſaa behageligt et Sted. Ja, jeg frygter endog at diſſe faa Öyebliks Lykſalighed vil forvolde mig utallige Sukke.

Leonore.

Hvorfor ſkal et artigt Mands-Perſon alletiider ſmigre for et Fruentimmer?

Baro-

Baronen.

Det der var Hyklerie paa alle andre Stæder maa være Sandhed her, og jeg vil udbede mig det ſom en beſynderlig Naade at fortſætte ſaa angenemt et Bekiendtſkab, da jeg haaber ved min Opförſel at fortiene den Ære at kaldes en Tiener af Huuſet.

Leonore.

De ſkal allerſider være velkommen, og vi vil agte Deres Venſkab for en beſynderlig Ære.

Baronen. (reyſer ſig)

Jeg vil have den Ære at anbefale mig i min naadige Frues Bevaagenhed, og udbede mig et lidet Stæd i Deres Erindring. (til Lucilia) Jeg udbeder mig iligemaade den Ære min naadige Fröken at giöre Dem min Opvartning.

Lucilia.

Jeg er i min Fætters Huus min Herre, og kand ligeſaa lidet tillade ſom forbyde det.

Baronen.

Deres underdanige Tiener min Herre.

Leander.

Jeg vil have den Ære at geleyde Baronen.

Baronen.

Det ſkeer for Gud ikke.

Leander.

Det er min Skyldighed min Herre, og den forſömmer jeg aldrig med min gode Villie.

Per-

Pernille. (ſagte)

Gid du faae en Ulykke for det, jeg havde juſt noget at ſnakke med ham.

Baronen.

Underdanige Tiener mine ſmukke Damer.

Lucilia.

Tienerinde Herr Baron.

Leonore.

Far vel Herr Baron, bie ikke for længe, til vi har den Ære at ſee Dem igien.

Siette Scene.

Leonore. Lucilia. Pernille.

Leonore.

Det er et meget artig Menneſke.

Pernille.

Jeg vilde holde den for lykkelig, ſom kunde faae ham til ſin Elſkere.

Leonore.

Hoff-Folkene har dog noget beſynderligt hos ſig.

Lucilia.

Det er ſandt, thi de taler alleſammen af en Mund.

Leonore.

Jeg finder en ſtor Fornöyelſe i at omgaaes dem.

Per-

Pernille.

Der kan heller ikke være et behageligere Sælſkab.

Leonore.

Der er alletiider en ſtor Deel af dem hos Frue Windevil, og derfor er jeg vis paa at jeg vil faae en behagelig Aften, og det ſkal giöre mig Ont i Fald du ikke kommer med Lucilia.

Lucilia.

Mig slet intet. Thi jeg kiædes ved diſſe idelige Igientagelſer, og ſiden diſſe Herrer ikke veed at giöre et Fruentimmer en Compliment uden paa hendes Kiöns Bekoſtning, ſaa er jeg overbeviiſt at de ſiiger det ſamme til alle, og at det er en Lectie ſom de har lært uden ad.

Leonore.

Men det er jo dog naturligt at een kan behage dem bedre end en anden.

Lucilia.

Jeg veed ikke om de kan finde Behag i noget uden deres egen Perſon, thi det er en afgiort Sag at den behager dem ſaa overmaade vel, at de tager den mindſte venlige Miine af et Fruentimmer for en fuldkommen Kiærligheds Erklæring. Men det er nok Tiid at jeg

gaaer

gaaer til mit Claveer, thi min Spillemeſter er her vel paa Öyeblikket. (Hun gaaer)

Leonore.

Og kom ind med mig i mit Cabinet Pernille, for at efterſee hvad der kand være at forbedre paa mit Haar og min övrige Pynt.

Tre-

Tredie Act.

Förſte Scene.

Leonore. Pernille.

Pernille.

Nu ſeer min Troe Fruen ud ſom en Engel. Og der kand aldrig slaae Feyl, at hvem der ſeer paa hende maae blive forliebt.

Leonore.

Meener du det Pernille?

Pernille.

Ja mig ſynes ret at jeg ſeer alle Fruentimmerne blive röde af Misundelſe ſaa ſnart Fruen triner ind ad Dören.

Leonore.

Ja det er ſandt, at jeg er en Torn i deres Öyne, i fær hos dem ſom bilder ſig ind at være ſmukke, thi ſaa længe jeg ikke er i Sælſkabet, ſaa ſværmer alle unge Mandfolk omkring dem, men ligeſaa ſnart jeg kommer er der ikke een ſom har Tilbedere længere.

Pernille.

Det maae være en ſtor Triumph.

Leonore.

Ja det glæder mig inderlig, og er tillige

Aar-

Aarſagen at jeg begegner dem venligere end jeg meener, og det bare for at holde dem des faſtere; Men veed du ikke om Baronen er kiendt der?

Pernille.

Det kand nok ikke slaae feyl.

Leonore.

Da vil det krænke ham naar han faaer at ſee Lucilia ikke er med, og at han berövves Glandſen af hendes Deylige Öyne.

Pernille.

Jeg veed ikke om jeg tog feyl, men mig ſyntes, at han ſaae meere paa Fruen end paa hende.

Leonore.

Saa havde han vel ikke giort hende ſaadan en Compliment over hendes Öyne.

Pernille.

Det var maaſkee Fruen meent, og blev ſagt til Frökenen, fordi Herren var tilſtæde.

Leonore.

Den Undſkyldning har ingen ſtæds hiemme, hvorfor ſkulde en Mand ikke maatte höre at hans Kone var ſmuk, derved giöres ham jo en Compliment over hans gode Smag.

Pernille.

Imidlertid er der dog mange Mænd ſaa uriimelige, at de ikke kand taale det.

Leo-

Leonore.

Jeg var tilfreds den Vogn var forſpent, jeg er vis paa at heele Sælſkabet er der alt, og kommer min Faêrbroder förſt ſaa slipper jeg ikke ſaa ſnart.

Anden Scene.

Leonore. Lucilia. Pernille.

Lucilia.

Er du hiemme endnu?

Leonore.

Ja jeg ſtaaer ſom jeg ſtod paa Naale over den forbandede Kuſkes nölen.

Lucilia.

Gud bevare os hvor kand du længes ſaa meget?

Leonore.

Det er meget naturligt Couſine, det er den förſte Gang jeg kommer der og er vis paa at der er buden en Hoben for min Skyld, kand der nu være noget behageligere for et ungt Fruentimmer end at ſee ſig at være et Maal for et heelt Sælſkabs Opmærkſomhed.

Lucilia.

Naa ſaa glæd dig da, thi nu hör jeg Vognen kiöre frem.

Leonore.

Sidder nu ogſaa alting ret Pernille?

Pernille.

Paa Haar og Traad.

Leonore.

Saa farvel Couſine, Hils min Mand og min Farbroder.

(Hun kyſſer Lucilia og Pernille gaaer bort med hende.)

Tredie Scene.

Lucilia. (allene)

Stakkels Leonore hvor kand du ſaaledes lade dig forblænde, at du kand finde Fornöyelſe i en falſk Æres Beviisning, ſom allene figter til din Fordærvelſe. Hvor mange Snarer legger den forföriſke Verden dog ikke for et ungt Fruentimmer, og hvor slibrig er ikke Veyen endog naar hun ledſages af Uſkyldighed, derſom hun ikke er bevæbnet med Forſigtighed! Jeg kunde Græde over hende, men da hun ikke er tient dermed ſaa lad mig betragte hende, ſom et Exempel der er ſadt til en Advarſel for mig, hvorved jeg maaſkee kand frelſes fra et endnu haardere Fald.

Fierde Scene.

Lucilia. Leonard.

Leonard.

Vil det ikke henregnes mig til en Ubeſkedenhed derſom jeg forſtyrrer den ſmukke Lucilies behagelige Tanker? Lu-

Lucilia.

Hvor kunde De nu ſaa lige viide at de vare behagelige?

Leonard.

Naar et ungt Fruentimmer ſöger Eenſomhed, er det viſt Tegn at hun har noget at tænke paa, ſom er hende behageligere end Sælſkab.

Lucilia.

Saa troer De, at et Fruentimmer har ſaa liden Magt til at tænke, at hun ſkulde frygte for at omgaaes med ſig ſelv.

Leonard.

Ney, men jeg veed at et behageligt Sælſkab efterlader behagelige Foreſtillinger.

Lucilia.

Saa vidt har De Ret, men veed De hvilket Sælſkab der er ſaa for mig?

Leonard.

Ney, men jeg har ſeet en Cavalier komme her fra, ſom ſaae ud til at være det.

Lucilia. (med Hæftighed)

Og hvorledes ſtod han Dem an?

Leonard.

Fortræflig. Han var accomoderet paa den nyeſte Facon, og havde i det mindſte 2 Pund Pudder i Haaret.

Lucilia.

Det er Moden.

Leonard.

Men kand de finde den Mode kiön?

Lucilia.

Jeg finder den ikke allene kiön, men end- og nyttig.

Leonard.

Hvori beſtaaer den Nytte?

Lucilia.

Puderet legger Vægt paa viſſe Hoveder, ſom ellers vilde blive ald for lætte.

Leonard.

Det er virkelig en ſtor Nytte fortræflige Lucilia, men trænger denne Cavaliers Hoved dertil?

Lucilia.

Det kand jeg ikke ſige endnu.

Leonard.

Hvi ſaa?

Lucilia.

Jeg kiender ham ikke ſaa nöye.

Leonard.

Meener De da at lære det?

Lucilia.

Det beroer paa Leyligheden.

Leonard.

De veed at jeg alletiider har baaren den allerfuldkommenſte Höyagtelſe for Dem; Her gaaer et Rygte at denne Herre kommer her for

at

at Frie til Dem, ſiig mig altſaa, ſom en Ven der tager en oprigtig Andeel i alt det der angaaer Dem, hvad denne Herre har at haabe?

Lucilia.

Siden De bruger Venſkabs hellige Navn til at beſvære mig ved, ſaa maae jeg holde op at ſpöge, jeg kand altſaa ikke ſige ander, end at denne Herres Henſigter ere mig ganſke ubekiendte, men de maae være hvordanne de vil, ſaa ere de ganſke forgiæves, derſom de ſtrækker ſig til min Perſon, thi den ſkal aldrig blive hans.

Leonard.

Vil De endnu beviiſe mig den Godhed og ſiige mig Deres Aarſager?

Lucilia.

Det kand jeg gierne. Hverken höy Stand eller Rigdom ſkal nogen finde bevæge mig til at give min Haand bort, derſom ikke mit Hierte folger med. Jeg vil elſke min Mand, men min Kiærlighed ſkal være grundet paa Höyagtelſe, og da jeg er overbeviiſt om at jeg aldrig kand agte Baronen, ſaa ſtaaer jeg heller ingen Fare for at elſke ham.

Leonard.

Elſkværdige Lucilia kunde da en Mand, ſom De holt værdig til Deres Höyagtelſe giöre ſig Haab om at vinde Deres Kiærlighed?

Lucilia.

Ja, ſaae jeg, at han elſkede mig oprigtig, og han havde vundet min Agt, ſaa ſtod mit Hierte ſtor Fare.

Leonard.

Ak! Derſom - - - - - -

Femte Scene.

Leander. Lucilia. Leonard. Hieronimus.

Leander.

See her Lucilia! her bringer jeg Dem Deres Herr Fader.

Lucilia.

(Gaaer Hieronimus i Möde og kyſſer hans Haand.)

Velkommen Hierte Faêr!

Hieronimus.

Det troer jeg nok at jeg er velkommen.

Lucilia.

Jeg forſikrer min Faêr at jeg ikke vidſte noget der kunde fornöye mig ſaa inderlig, ſom at ſee ham ved god Helbred.

Hieronimus.

Ja den der ikke troer det, den maatte have et Steen Hierte, Du önſker mig vel ſnarere paa Bloks-Bierg, fordi jeg har forhindret dig at löbe Gall med Leonore.

Lean-

Leander.

Min Kone löber ikke Gall min Herre, dertil har hun bekommet ald for god en Optugtelſe af Deres Salig Frue.

Hieronimus.

Ja der var et Mynſter af en Kone. Gud glæde hendes Siæl! Vi levede ſammen ſom toe Börn, men der vilde have lagt et Fandens Huus, i Fald hun havde taget Afſtæd, ſom Konerne giör nu omſtunder: og jeg kand ikke nægte, at da jeg gav Eder Leonore, ſaa ventede jeg mindſt at J havde blevet een af de taalmodige Mænd, ſom lade deres Koner ſpille Bas.

Leander.

Det ſkeer ikke heller. Men jeg ſynes at det var ubilligt, at fordi mine Forretninger hindrer mig fra at tage Deel deri, jeg derfor ſkulde nægte min Kone nogle uſkyldige Forlyſtelſer.

Hieronimus.

Uſkyldige Forlyſtelſer! Kalder J det uſkyldige Forlyſtelſer, at Stiime og Stöye heele Nætterne igiennem; ikke være i ſit Huus uden naar hun Sover og Pynter ſig, ſværme af et Huus i et andet, være uſtafferet ſom en Indianſk Princeſſe, og have heele Sværmen af Byens Springere og Sprade-Baſſer omkring ſig.

Leander.

Derſom det ikke var i Betragtning af den

Ærbödighed, ſom jeg er Dem der har ſtaaed hende i Faders Stæd ſkyldig, ſaa taalte jeg viſſelig ikke slige Fornærmelſer.

Hieronimus.

Det være langt fra at jeg har i Sinde at fornærme Eder, det bliver Eders Sag, og naar J kand taale, at man ſiiger J er Hanrey, ſaa kand jeg gierne taale, at man ſiiger min Broerdaatter er en Coquette. Men derſom J ikke vil holde Eders Kone i Töylen, ſaa vil jeg holde min Daatter; Jeg blev meget glad da Leonore blev Gift, thi jeg tænkte at ſiden jeg havde giemt ſaa længe paa Leonore for Eder, ſaa kunde J nu giemme Lucilia for mig indtil jeg kunde faae en ſkikkelig Mand til hende: men jeg mærker nok at J ikke duer til at ſtyre Fruentimmerne, der ſkal en egen Gave til, og uden at roſe mig ſelv, ſaa vilde jeg ſee paa den, ſom kunde overgaae mig i den Poſt.

Leonard.

Det kand man höre. Men Herr Hieronimus unge Menneſker maae dog have nogen slags Forfriſkning, om ikke for andet ſaa for Helbredens Skyld.

Hieronimus.

Men fornöyede man ſig da ikke i mine unge Dage ligeſaa vel ſom nu, og da var de forbandede Aſſembleer ikke paa Modèn.

Lucilia.

Ney. Men Jueleſtuerne.

Hieronimus.

Det er ſandt. Og hvad Ont var der i dem?

Lucilia.

Slet intet. Men i Stæden for at Mandfolkene nu faaer et Haand-Kys ved en Menuet ſaa fik de den Tiid mange paa Munden ved at löſe Pandt ind.

Hieronimus.

Deri har Du for ſaa vidt Ret. Men ſaaſom der ikke kom andre end Naboer og Bekiendtere i Jueleſtuerne, ſaa havde man ikke nödig at være bange for ſine Döttre, i Stæden for at man nu aldrig er ſikker paa, at en Dögenigt, ſom ikke duer til andet end, at giöre nogle Perouetter, tralle nogle Viiſer, og före en hoben unyttig hvis hvas, ſnapper en Faêr dem uden ſin Vidende og Villie bort for Næſen. Derfor var jeg tilfreds at jeg havde en braf Mand til dig, thi det kand jeg lade dig vide, at jeg för ſkal dreye Halſen om paa dig, forend du ſkal faae een af diſſe Junkere, der kun vil have en Sviger-faders Penge, men giver ham ſelv Döden og Diævelen, Ney jeg vil have en Sviger-Sön, ſom giör Ære af mig, og ſom glæder ſig ved at ſætte et got Glas Viin for mig, naar jeg kommer i hans Huus.

Lucilia.

Jeg forſikrer hierte Faêr, at hvem der end maatte være, ſaa ſkulde jeg foragte ham af mit gandſke Hierte, derſom han ikke betragtede min Faêr med ald den Ærbödighed ſom ham tilkom.

Hieronimus.

Ja det maae jeg lide; ſaadan ſkal et Barn tale.

Leander.

Vil De betroe mig min Herre at vælge Lucilia en Mand?

Hieronimus.

Af mit gandſke Hierte.

Leander.

Jeg haaber at baade De og hun ſkal være fornöyet dermed. Jeg veed een, men jeg nævner ham ikke förend jeg veed om han ſtaaer Lucilia an. Gemytterne maae være u-tvungne i ſaa vigtig en Sag, og da hun maaſkee af Ærbödighed ikke torde ſiige ſin Meening ſaa frit ud til Dem, ſom til mig, ſaa har jeg begiert frie Hænder af Dem.

Hieronimus.

Det er meget fornuftigt og naar det kun ikke er een af vore unge Springere, ſaa har jeg intet at indvende, men kand gaae vel meere fornöyet bort end jeg kom.

Lean-

Leander.

Vil De ikke blive og ſpille et Partie Dam med mig i Aften?

Hieronimus.

Ja nok. Jeg er en gammel Mand og gaaer tiilig til Sengs, altſaa ſpiiſer jeg ikke til Afren, naar derfor J andre gaaer til Bords, ſaa vil jeg gaae hiem, men jeg vil have min Flaſke Bourgogne-Viin hos mig ved Dam-Brettet.

Leander.

De har at befale. (til Lucilia) Siden min Kone ikke er hiemme, torde jeg da ikke umage Dem med at beſörge der.

Lucilia. (hun gaaer ud)

Hiertelig gierne.

Leonard.

De bör glæde Dem i Deres Hierte, Herr Hieronimus, over at være Faêr til ſaa fuldkommen en Pige. Faa Perſoner af Lucilies Kiön kand bryſte ſig af hendes gode Egenſkaber, og endnu færre af at anvende dem ſaa vel.

Hieronimus.

Ja Pigen er brav nok, hun slægter mig paa, det var det jeg allerſiider ſagde til hendes ſalig Moder, og endſkiont det lod, ſom om hun ikke troede det, ſaa trættede hun mig dog ikke imod, thi der vidſte hun at jeg ikke kunde taale. Men alle de der kiender mig maae tilſtaae

ſtaae at hun har mit Sind op af Dage, og derfor vil jeg ſaa gierne have hende gift, thi jeg har været en grumme Krabat i mine unge Dage.

Leonard.

De ſeer ud til at være slem nok endnu, og maaſkee kommer vi til at dandſe paa Deres Bryllup, inden vi veed et Ord deraf.

Hieronimus.

Ney det bliver der nok ikke meere af, deels for Lucilies og deels for min egen Skyld, thi det er noget eget Kram diſſe Fruentimmere, vil man have got af dem maae man idelig caraſſere dem og det gider jeg ikke meere været over, de Unge er mig for overgivne, og de Gamle for knurvorren, derfor vil jeg nu ſmukt ſkiötte mig ſelv, og ikke giöre mig Livet ſuurt paa mine gamle Dage.

Siette Scene.

Leander. Leonard. Hieronimus. Pernille.

Pernille.

Nu er alting færdig, Dam-Brettet er ſat til rette, og Flaſken og Glaſſet ſtaaer hos paa Bordet.

Hie-

Hieronimus.

Ja ſaa lad os gaae. Jeg er ret bleven tör i min Hals af det meget jeg har ſnakket. Kom lad os drikke engang.

Syvende Scene.

Pernille allene.

Jeg har beſtilt Hendrick her hid, og jeg ſkulde troe, at han vel ikke bliver meget længe borte. Det er et vanſkeligt Arbeyde jeg har paataget mig for hans Herre; jeg maae derfor i det mindſte have noget paa Haanden til en Opmuntring förend jeg gaaer videre. Det er almindelig en Kammer-Piges Forretning at forföre ſit Herſkab, men da jeg ſkal ſtille mit Garn ſaaledes, at derſom den eene ikke ſnubler over det, ſaa ſkal den anden löbe i det, ſaa behöves der ogſaa ſtærke Driv-Fiædre til at ſætte den Machine i Bevægelſe. Jeg har tillige meere end een Aarſag, hvorfore jeg gierne vil have Lucilia af Huuſet, hun har ald for gode Öyne og gielder meere hos min Frue end jeg vel kand lide, og har jeg förſt faaet hende af Veyen, ſaa ſkal alleting gaae langt bedre.

Ottende Scene.

Pernille. Hendrick.

Pernille.

Hvor Pokker kand du bie ſaa længe? mee-

ner

ner du at jeg har inter ander at beſtille end gaae her og vente paa dig.

Hendrick.

Vær ikke ſaa vred min Höne, jeg kunde min Troe ikke komme för.

Pernille.

Ikke det, har du maaſkee ſadt paa Öret et Stæds i et Værtshuus?

Hendrick.

Ney ſaa min Troe har jeg ikke; du maae vide at jeg er en Karl, ſom har meer end en Ting at tage vare, og jeg maa mage det ſaa, at intet bliver forſömt.

Pernille.

Hvor mange Betieninger ſtaaer du da i?

Hendrick.

For det förſte er jeg min Herres Kammer-Tiener; dernæſt hans Tiener naar han har mig nödig til at ſtaae bag paa; i det övrige er jeg hans Skatmeſter, Caſſerer, Bogholder, Geheime Raad, og foruden alle diſſe Betieninger har jeg endda een, ſom giver mig meer at beſtille end heele Reſten.

Pernille.

Hvad er da det for een?

Hendrick.

Du veed mit Barn at alle ſtore Hververe har deres Anbringere, og det er jeg iligemaade hos

hos ham, thi i det mindſte maae jeg give Anslaget til Recrüterne.

Pernille.

Giör J da god Fremgang i eders Hverving?

Hendrick.

Temmelig. Thi den forſkrækkelige Hævn vi udöve imod dem, ſom ikke vilde lade ſig overtale, ſætter os i Reſpekt.

Pernille.

Hvori beſtaaer den Hævn?

Hendrick.

Vi roeſer os af deres Gunſt hvor vi kommer; og ſiden vi er kommen for Orde, ſaa er der ingen ſom tvivler derom.

Pernille.

Men hvilke af diſſe Betieninger har da holt dig ſaa længe oppe i Dag?

Hendrick.

Det kand jeg ikke ſaa juſt ſige til hvilken det hörer, jeg troer at det endnu er een Betiening, ſom jeg ikke ſelv veed at give Navn; thi forſt maatte jeg bie efter dette Brev til Lucilia, og dernæſt maatte jeg forſkaffe diſſe 50 Ducater, ſom er her i denne Pung til dig.

Pernille. (putter Pungen i Lommen.)

Siden du er Caſſerer ſaa vare de jo let bragt til Veye.

Hen-

Hendrick.

Ja men Caſſen var tom, thi den ſidſte Maanet af Qvartalet maae vi i det mindſte laane os frem, og derſom de gode Iſraels Börn ikke vare, ſaa ſaae det ſort ud mangen Gang, og jeg troer jeg har været hos 50 Stykker i Dag, forend jeg kunde faae diſſe 50 Ducater.

Pernille.

Ja Skatmeſteren lætter nok ogſaa paa Caſſen.

Hendrick.

En Arbeyder er ſin Lön værd, der kand altſaa ingen fortænke mig, at jeg tager Lönnen for mine mange Betieninger forud. Alt hvad jeg kand giöre er at naar vi ſiden kommer i Knibe, ſaa laaner jeg ham ſine egne Penge, men for ikke at beſvære min Samvittighed, ſaa tager jeg kun halv ſaa megen Rente ſom Jöderne.

Pernille.

En ſmuk Samvittighed! Men hvorfor tog du da ikke diſſe Penge i Dag i Stæden for at löbe ſaa længe efter dem?

Hendrick.

Fordi vi brugte dem til en Geburts Dags Foræring i Gaar, förend vi tænkte paa denne Udgift. Men hvad ſkal jeg berette min Herre, og kunde du ikke flye Frökenen Brevet imidlertiid jeg er her, ſaa maaſkee jeg fik Svar tilbage.

Per-

Pernille.

Ney det gaaer ikke an, thi Frökenen ſidder og ſpiller Schak. Du kand hilſe din Herre og ſige, at Brever ſkal rigtig blive leveret. Han maae ſee til at finde paa et Erinde til at komme her i Morgen tiilig. Fruen, ſom gaaer ſilde til Engs, ſtaaer gemeenligen ogſaa ſilde op, imidlertid vil jeg bringe ham ind til Frökenen, der kand han blive til Fruen er opſtaaed, og ſaa kand han giöre hende ſin Opvartning ved Nat-Bordet. Men beed ham for Alleting at han ſeer ſig vel for, naar de ere begge tilſtæde, at den eene ikke faaer Aarſag til at blive fortrydelig over den anden.

Hendrick.

Hvad Fanden ſeer du os an fore? Bilder du dig ind at vi ere Lærlinger, der ikke ſkulde kunde omgaaes toe Fruentimmere uden at den eene ſkulde blive fortrydelig over den anden? Ney, ney mit Barn, det er een af vore mindſte Kunſter, og jeg har ſeet min Herre imellem Fem eller Sex, hvoraf enhver i ſit Hierte triumpherede over de andre. De ſmaae Forlyſtelſer, ſom vi anſtilte, vare enhver i ſær ham forbunden fore, og jeg kunde læſe i enhvers Anſigt, det er for min Skyld, hvori de ogſaa alle havde lige ſtor Ret, thi det var et Liim der var ſmurt for en nye Fugl.

Pernille.

Ja, ja, ſiden J da ere ſaa kloge, ſaa vil jeg ikke ſpilde mine Ord paa eder, men ſee til at jeg kand finde Leylighed til at flye Frökenen Brevet.

Niende Scene.

Baronen. Hendrick.

Hendrick.

Det er dog nogle fære Dyr diſſe Fruentimmere, ſaa ſnart man lader ſig mærke med at man kand forrette det mindſte uden deres Raad og Bieſtand, ſaa giör de ſig vrede. Men er det ikke min Herre jeg ſeer der? Hvor i ald Verden kommer han fra!

Baronen.

Hendrick har du talt med Pernille?

Hendrick.

Ja jeg har Herre.

Baronen.

Skulde hun ikke kunde ſkaffe mig Lucilia i Tale?

Hendrick.

Ney det er umueligt. Thi for det förſte ſidder Frökenen og ſpiller Schak, og for det andet ſaa veed jeg ikke meere at faae fat paa Pernille. Jeg ventede mindſt deres Komme, men troede viſt at de ſad ved Siden af Leonore og

laae

lagde Grundvolden til at forſkaffe Mandens Pande Prydelſer.

Baronen.

Den forbandede Kiærling den Frue Windevil, hun trak mig den dumme Eraſte fore, og ſadte ham til Leonores Partie. Det er ſandt, hun bilder ſig ind at være viſſere paa hans Penge end paa mine, men hvor ſkulde jeg lee derſom Lykken, ſom gemeenlig föyer alle dumme Folk, vilde være ham ſaa gunſtig, at han maatte vinde alle hendes Penge; og ſkeer det ikke, ſaa ſkal jeg dog nok vide at hævne mig, thi naar der engang ingen er, ſaa ſkal hun ikke faae mig til at ſpille med ſig, om hun ogſaa revnede af Spille-Lyſt. Imidlertid havde jeg dog een Fordeel derved, thi mig ſyntes at Leonore blev fortrydelig, da hun ſaae at jeg ingen Kort fik, hvilket er et tydelig Beviis at hun gierne havde ſeet det.

Hendrick.

Men hvorfor blev De der da ikke for at ſöge Leylighed til at tale med hende?

Baronen.

Af dig er dette et meget dumt Spörsmaal, thi naar jeg var bleven der, ſaa fulgte det jo af Fornödenheden, at jeg maatte ſættes til et Partie, jeg gik altſaa bort, deels for at viiſe min Fortrydelſe, og deels for at blive frie for at ſpille, thi naar jeg nu kommer igien ſaa er

alle Partierne inddeelte, og saa sætter jeg mig hos Leonore som for at see til. Da jeg nu var paa Veyen, falt det mig ind at gaae her hid i Haab at finde Pernille, som skulde skaffe mig fat paa Lucilia; til hvilken jeg da havde sagt, at den Smerte, som jeg havde følet over det at jeg ikke fandt hende hos Frue Windevil, havde forjaget mig af Selskabet, og min Længsel efter at see hende havde drevet mig herhid.

Hendrick.

Saa har De ret alvorlig Öye paa hende?

Baronen.

Er det ikke en kiön Pige?

Hendrick.

Ja det er rigtig nok at dette Spörsmaal besvarer mit. Men vil De Egte hende?

Baronen.

Dersom jeg kand faae hende paa lettere Vilkaar, saa giör jeg det ikke, hvis ey, saa vil jeg ikke love for hvad der kand blive af. Mine Finandser begynder at staae paa slette Födder, og jeg trænger snart til en Kone, som kand sætte dem i Stand igien, Lucilia er riig, og dersom hun kand imodstaae mine Fristelser, saa meener jeg i Fremtiden ikke at have Aarsag til at frygte for at komme i den store Orden. Desforuden kommer jeg ved den Leylighed i Slægtskab med Leonore, denne Fortroelighed kand bane mig Veyen til en större, uden at Leander

der og Lucilia kand fatte Mistanke derom, thi jeg nægter ikke, at det jo er mig langt meere derom at giöre, at jeg kand forföre Leonore end at Egte Lucilia. Men hvad har Pernille sagt?

Hendrick.

At hun rigtig nok skal skye Lucilia Brever, og De maae giöre Dem et Erinde herhen i Morgen Formiddag, da hun först vil bringe Dem ind til Lucilia, og derfra til Leonore.

Baronen.

Det var got at jeg fik det at vide, nu kand jeg rette mine Anstalter derefter. Men kom og lad os gaae herfra, thi nu maae Spille-Partierne vel snart være inddeelte.

Fierde Act.

Förſte Scene.

Pernille allene.

Jeg troer de har i Sinde at blive ved Bordet i Nat. Det er ſnart paa de Tiider at min Frue kommer hiem, og derſom jeg ikke kand komme til at ſlye Lucilia Brevet i Aften, ſaa gaaer mit heele Anslag over ſtyre i Morgen. Jeg maae desforuden gaae vaerlig tilværks med hende, thi hun er ſaa liſtig ſom en Slange, og med ald den Umage, jeg har giort mig, har jeg endda ikke kundet vinde hendes Fortroelighed. Det ſkulde aldrig fortryde mig, derſom hendes egen Pige havde den, thi ſaa var det noget, ſom tilkom hende, men vi kand roeſe os ligemeget deraf begge Toe.

Anden Scene.

Lucilia. Pernille.

Lucilia. (uden at blive Pernille vaer)

I hvor meget end Leander vil tvinge ſig, ſaa kand man dog tydeligen mærke hans Uroelighed, jeg blev ſiddende længere end jeg

pleyer

pleyer, og giorde mig ald optænkelig Umage for at opmuntre ham, men det Smiil, ſom han tvang ſig til at viiſe, var blandet med ſaa rörende en Vædmodighed, at jeg ikke kunde holde det længere ud, men maatte gaae min Vey.

Pernille.

Saa er Frökenen ſaa ömhiertet?

Lucilia.

See er J dér!

Pernille.

Ja jeg er ſaamænd. Men hvad har Herren at bekymre ſig over?

Lucilia. (ſagte)

Siden du har hört meere end jeg ſkiötte-de om, ſaa ſkal du ogſaa faae Svar. (höyt) Meener J da ikke, at det maae krænke en Mand at ſee hans Kone har ſtörre Fortroelighed til uværdige Perſoner end til ham, allerhelſt da han elſker hende ſaa inderlig.

Pernille.

Ja. Men hvem er de uværdige Perſoner?

Lucilia.

De, hvis fordærvelige Raad hun fölger.

Pernille.

Men Fruen begaaer jo intet u-anſtændigt.

Lucilia.

Ney, men jeg veed dog ikke om det kand kaldes anſtændigt at være paa Baller, Skuefpil, Concerter, Spille-Aſſembleer og alle andre Forlyſtelſer uden at have ſin Mand med.

Pernille.

Det er jo hans egen Skyld, hvi følger han ikke med hende?

Lucilia.

Fordi hans Forretninger ikke tillade det.

Pernille.

Slige Mænd ſkulde lade blive at gifte ſig, naar de ikke fandt for got at lade deres Koner gaae paa deres egen Haand, thi hvad ſkal de Stakler ellers tage dem til?

Lucilia.

En Kone, ſom har et ſtort Huus og Börn at paſſe paa, kand aldrig fattes Tiidsfordriv.

Pernille.

Nu kand jeg höre Frökenen ſkiæmter, thi det er Forretninger for en Haandværksmands Kone.

Lucilia.

Har da andre Folk ingen Pligter at udöve?

Pernille.

Pligter! Frue-Pligter er at pynte ſig, kiöre ud og forſkaffe ſig Tilbedere, thi det ſætter en Mand i Anſeelſe, man slutter ſtrax at der

der maae være noget got hos ham, ſiden hun har værdiget ham ſit Val, og jeg kiender mange Mænd her i Byen, hvis Navn ingen havde vidſt af at ſiige, derſom de ikke havde faaet de Koner, ſom de har.

Lucilia.

Det er i det mindſte en Navnkundighed, ſom ikke duer meget, med mindre det var at hun ved ſin Huuslighed og Vindſkibelighed havde frelſt ham fra Undergang.

Pernille.

Kiender Frökenen mange af dem?

Lucilia.

Ney desværre! de fleeſte giöre ſig en Ære af at være letſindige.

Pernille.

Det er Synd at misunde dem der. Lad dem fornöye ſig mens de ere unge, den Tiid gaaer ſnart, og Alderen, ſom giör dem foragtede, er for Haanden förend man veed et Ord deraf.

Lucilia.

Det er deres Ungdoms Opförſel, ſom giör dem foragtede og vrantne med Aarene. Derſom de ſögte fornuftige Beſkiæftigelſer, ſaa holt det Sindet i en ordentlig Munterhed; Legemet blev ikke ſvækket ved Nattevaagen og omſværmen; de længtes ikke ſaa ſnart de een Tiime vare overladte til dem ſelv; de ufkyl-

dige Forlyſtelſer bleve virkelige Forlyſtelſer, ſiden de ikke vare en Sædvane, og en ærværdig Kone vilde endog blive agter med ſine graae Haar, fordi hun var bleven agtbar ved det hun havde anvendt ſin unge Aar nyttige. Thi veed J hvad det er, ſom gior et gammelt Fruentimmer foragtelig?

Pernille.

Ney.

Lucilia.

At hun vil ſkiule ſin Alder. Saa ſnart det röde gaaer af Kinderne, ſaa ſkal Sminke-Flaſken böde paa dette Vanheld, Pomade-Krukken ſkal fordrive Rynkerne, Blye-Kamme og andet Diævelſkab ſværte Haaret; Ja det er jo en halsbrækkende Sag at ſiige til et Fruentimmer at hun er 30 Aar, thi hendes Alder er det eneſte hun ſkammer ſig ved, og er det ikke en hemmelig Tilſtaaelſe, at hun har ilde ſpilt Tiiden, og at hun blues ved at have været kommen til ſkiæls Aar og Alder for ſaa mange Tiider ſiden.

Pernille.

Men vilde Frökenen da at de ſtakkels Koner ſtedſe ſkulde ſidde indſperrede, og aldrig tage Deel i nogen slags Forlyſtelſer?

Lucilia.

Ney, men det ſkal ſkee med Maade og i deres Mænds Selſkab.

Per-

Pernille.

Derfor ſkulde Frökenen tage ſig en riig Mand, ſom ikke havde andet at beſtille end at fornoye ſin Kone.

Lucilia.

Slige Mænd ere rare at finde.

Pernille.

Da veed jeg dog een, ſom elſker Frökenen hiertelig.

Lucilia.

Mig?

Pernille:

Ja han er ſaa forliebt, at jeg troede han döde af Glæde, derſom han kunde have Haab til at behage hende, og her har jeg et Brev fra ham til Frökenen, ſom jeg har lovet at levere i hendes egen Haand.

Lucilia.

Og hvor har J torder underſtaae eder det?

Pernille.

Derſom Frökenen havde hört hvor inderlig han bad mig derom, hvorledes han beſkrev den ulidelige Pine, han havde udſtaaet ſiden han havde ſeet hende, hvor fortvivlet han blev da jeg afslog det, ſaa er jeg vis paa, at hun var bleven lige ſaa ſört ſom jeg, thi jeg kunde ikke ſagt ham længere ney, om det ogſaa ſkulde koſtet mit Liv.

Lu-

Lucilia.

Eders fornemſte Aarſag tier J dog med.

Pernille.

Det er ſandt, thi naar jeg ikke havde ſeet, at Frökenen kunde giöre ſin Lykke derved, ſaa havde jeg min Troe aldrig taget mig det paa. Men det er en riig, fornemme, og velſkabt Cavalier, og jeg troer aldrig, at der har været noget Menneſke ſaa forliebt ſom han. See der Fröken! Læs nu Brevet, ſaa ſkal hun ſelv ſee om det ikke er ſom jeg ſiiger.

Lucilia.

Bort med eders lumpene Brev, jeg tager ikke imod det.

Pernille.

Der er jo intet noget i at hun læſer det, hun kand jo derfor giöre hvad hun vil.

Lucilia.

Jeg förer ingen Brev-Vexling med Fremmede.

Pernille.

Det har hun heller ikke nödig, thi vil hun ikke give det ſkriftlig, ſaa lader han ſig gierne nöye med mundtlig Svar.

Lucilia.

Pröv ikke min Taalmodighed længere Pernille, vil Jendelig have det beſvaret, ſaa vil jeg ſye Leander det, og ſaa kand J være vis paa at blive belönnet for eders Umage.

Per-

Pernille.

Vil hun ikke, ſaa kand hun handle deri ligeſom hun ſelv lyſter, jeg giorde det for at tiene hende, der var alt hvad jeg havde der under. Men det kand jeg ſige hende, at hun ſtaaer ſig i ſit eget Lys, og at hun lever den Dag, at hun kommer til at bide ſig i ſine Fingre for det hun nu giör.

Lucilia.

Gaae eders Vey, og lad mig være i Fred.

Tredie Scene.

Lucilia allene.

Hvilken uforſkammet Pige! Dette Brev var viſt nok fra Baronen, og hun var ſaa liſtig, at hun ikke vilde ſige det i Haab, at jeg ſkulde ſpörge derom. Denne hans Opförſel kunde allene være nok til at fatte Afſkye for ham. Hvor nedrigt maae dog ikke det Hierte tænke, der kand beſtikke en gemeen Tieneſte-Pige, for at vinde den Perſon, ſom han vil betroe ſin Lykke og ſin Families Ære. Jeg gad dog nok vidſt hvad det er for en Mand ſom Leander vil tale med mig om. Leonards Opförſel har adſkillige gange givet mig Aarſag til at troe, at han elſkede mig. Skulde det vel være ham? Imidlertiid veed jeg dog, at hvad enten det nu kommer af den Tanke, jeg har giort mig derom, eller

ker af en anden mig ſelv ubekiendt Aarſag, ſaa ſiger mit Hierte mig, at det med Fornöyelſe vilde höre at det var ſaa.

Fierde Scene.

Lucilia. Leonard.

Leonard.

Deres Herr Fader var meget munter i Aften.

Lucilia.

Det er han gemeenligen allerſiider, han larner nok lidt, men han meener intet Ont dermed, og endſkiönt han undertiiden ſkiælder mig Huden fuld, ſaa er jeg dog vis paa at han elſker mig hiertelig.

Leonard.

Giorde han ikke det, ſaa var han ikke allene Ubillig men endog Uſkiönſom.

Lucilia.

Det forſtaaer ſig. Men kand han ogſaa give mig et tydeligere Beviis paa hans Kiærlighed end den Glæde, han teede over at Leander vidſte en Mand til mig.

Leonard.

Og hvad tænker de derom?

Lucilia.

Spörsmaal! Er jeg ikke Ung? Er jeg ikke Fruentimmer? og naar en Faêr fornöyer ſig i den

den Tanke at faae en Sviger-Sön, og have Haab om, at ſee ſin Familie forplantet, bor da ikke en lydig Daatter glæde ſig over, at hun kand være det lykſalige Middel til at forſkaffe hendes Fader denne Fornöyelſe.

Leonard.

Men derſom nu den Mand, ſom Leander vil foreslaae Dem, ikke meere kunde kaldes Ung, men var kommen til en moed Alder, var Alvorlig, og havde intet af dette flygtige og fremfuſende Væſen, ſom gemeenligen behager Fruentimmerne, med hvad Öyne vilde De anſee ham?

Lucilia.

For en Philoſoph er De temmelig nysgiærrig, og hvor kand De, ſom allerider bebreyder os ſtakkels Fruentimmere vore Skröbeligheder, være befængt i ſaa höy en Grad med een af dem, ſom De ſiiger der er os medfödt?

Leonard.

Det er ingen Nysgiærrighed, deylige Lucilia, det er den Andeel, jeg tager i Deres Velgaaende.

Lucilia.

Lige ſaa lidet ſom vi nogentid ſelv veed hvad vi vil, lige ſaa lidet kand jeg ſiige Dem, hvorledes jeg vilde anſee ſaadan en Mand, ſom De beſkriver. Vi regieres af Indbildningen, og lige ſom han ligner det Begreb jeg har giort mig

om

om ham, derefter vil han forekomme mig Tækkelig, eller Modbydelig.

Femte Scene.

Leander. Lucilia. Leonard.

Leander.

See ſee min gode Leonard, var det Brevet du havde at ſkrive? Saaledes ſkal jeg komme efter dig.

Lucilia.

Ja det har De Ret i. Skulde De nogenſinde have troed, at han havde de ſkiönneſte Gaver til en Catholſk Skrifte-Fader, men derſom han var bleven ſaa ſtræng, ſom han er nysgiærrig, ſaa havde han paalagt Poenitentſe endog for Tankerne.

Leander.

Hvad er det du beſkyldes for Leonard?

Leonard.

Beſkyldningen er urigtig, med mindre at den ömmeſte Omhue for Lucilies Velfærd kand fortiene det Navn.

Lucilia.

Hvad ſkal man kalde det at et Menneſke ſöger efter Grund i et Bundlös Hav, og vil vide Beſkaffenheden af en Piges Hierte? Han ſtaaer her og giver mig en Beſkrivelſe over en Mand,

og

og vil at jeg paa hans Beſkrivelſe ſkal kunde ſige om han kunde behage mig.

Leander.

Denne Trætte kand aldrig ſkilles bedre, end naar jeg nævner Dem Manden ſom Leonard taler om. Og det er - - - - - -

Lucilia.

Tys, tys Leander, ingen Poet har ſaa ſtærk en Indbildnings-Kraft, ſom et Fruentimmer ved slig en Leylighed. Lad mig derfor i det mindſte fornöye mig i Nat med mine egne Foreſtillinger.

Siette Scene.

Leander. Leonard.

Leonard.

Ak! Hierte Ven hvad ſkal jeg slutte heraf?

Leander.

At Lucilia har mærket din Kiærlighed, at hun ſamtykker den, men at hun vil have Tilſtaaelſen af din egen Mund. Og derſom mit ſönderslidte Hierte kunde föle nogen virkelig Glæde, da vilde det være over at ſee min Ven ſaa nær til at blive lykkelig.

Leonard.

Men hvorover er du da ſaa inderlig bedrövet?

Leander.

Kand du ſpörge derom? Du ſom veed hvor inderlig jeg elſker Leonore, du ſom i nogle Aar har ſeet mig i den allerſtörſte Lykſalighed! O Himmel! Denne Kone, ſom var den kiærligſte Egtefælle, den ömmeſte Moder, hun forandrer ſig med et, bliver Lætſindig, Forfængelig, kort ſagt et fuldkommen Modens Fruentimmer.

Leonard.

Men hun har jo dog ikke foretaget ſig andet i Dag, end hvad hun har giort i lang Tiid, og imidlertid har jeg dog aldrig ſeet dig i denne Tilſtand forhen.

Leander.

Denne Tilſtand har den gamle Hieronimi Tale ſadt mig i; hvert et Ord af hans Mund var et Sting i mit Hierte, hvorved alle ders Aarer kom til at blöde.

Leonard.

Men du veed jo, at det er en gammel Bulder-Baſſe.

Leander.

Det er ſandt. Men han er oprigtig og ikke i Stand til at opſpinde noget af ſit eget Hoved, og derved har jeg indſeet al min Ulykke.

Leonard.

Har du da Leonore mistænkt?

Lean-

Leander.

Jeg mistænke Leonore! Himlen bevare mig derfra! Ha! derſom jeg kunde mistænke hende, kunde jeg umuelig agte hende, og ſaa var jeg det ulykſaligſte Menneſke paa Jorden. Ney min Ven, et Hierte ſom mit kand ikke give Stæd til Mistanke, men vel til Frygt.

Leonard.

Og hvad frygter du da fore?

Leander.

For hendes gode Navn og Rygte. Verden er Ond og dömmer ſtedſe det værſte, og meener du vel, at alle de ulykſalige Creaturer, ſom formedelſt deres Uforſigtighed er bleven til en Bye-Snak, ſkulde være virkelig laſtefulde? Leonore er Dydig, og jeg er vis paa at hun hader Laſterne indtil Navnet; men hvad nytter det mig, derſom hendes Opförſel giver Anledning til at troe det ſom er tvert imod. Min Kiærlighed kand aldrig tillade mig at begegne hende anderledes end jeg giör, og vil da ikke den reeneſte og billigſte Kiærlighed ſom et Hierte nogenſinde har været indtaget af, forſkaffe mig det affkyelige Navn af en troeſkyldig Mand? Paa den anden Side er hendes Ære min, hun kand ikke ſætte ſin i Vove uden min maae lide derunder. Min Ære, ſom er det eneſte der har været mægtigere end Leonore i minSiæl, den opoffrer hun for en lætſindig For-

nöyelſe, ſom jeg er vis paa at hendes Hierte aldrig kand tage Deel udi: Ak Leonard! beklag din Ven, du ſeer ham i den allergrueligſte Tilſtand, en Tilſtand, ſom aldrig kand fattes af nogen uden den, der elſker ſin Kone og ſin Ære i den Grad ſom jeg, og ſeer dem begge i den forſkrækkelige Fare, hvori mit ömme Hierte foreſtiller dem for min beængſtede Siæl.

Leonard.

Men da Leonores Hierte, ſom du ſelv ſiiger, er Got, da hun elſker Dyden og ſin Mand, ſkulde hun da ikke kunde bringes fra den falſke Afvey, og paa nye blive fört hen til ſine Pligter.

Leander.

Det haaber jeg, og dette Haab er det eneſte, ſom holder mig tilbage fra Fortvivlelſen. Derſom hun kunde ſee den Fare hun löber i, og ſom hendes Hiertes Uſkyldighed föröger ved hvert et Trin hun giör; derſom hun kunde indſee det Bundlöſe Svelg af Fordærvelſe, ſom ligger ſaa tæt for hendes Födder; ſaa er jeg vis paa at hun vilde grue, og anſee alle diſſe daarlige Forlyſtelſer med Foragt. Men hvorledes ſkal det ſkee? Hun, ſom aldrig har kiendt Verdens Snarer, hun, ſom dömmer alle efter hendes eget Hierte, hun, ſom troer at min Kiærlighed til hende og hendes til mig er den ſikkerſte Slagbom for Bagvaſkelſen; paa hvad Maade ſkal hun blive overtydet om den forſö-

riſke

riſke Verdens Trækker, uden at det forhadte Ord af Myndighed og Tvang ſkal giöre en endnu ſkadeligere Virkning hos hende? Det er det, ſom hverken min Forſtand eller min Kiærlighed kand ſige mig. Imidlertid er Faren meget nær, thi ſaaer Bagvaſkeren förſt udſpyed ſin Gift, ſaa er alleting forloren for mig.

Leonard.

Sög at ſtille dit Hierte lidet tifreds, ſaa er jeg vis paa at det vil indſkyde dig de beſte Midler. Men da det er ſilde, ſaa kom nu ind og ſlaae dig til Roelighed.

Leander.

Ak! Hvor ſkal et Hierte, ſom er ſönderreven af tuſinde Piinsler, finde nogen Roe!

Femte Act.

Förſte Scene.

Leander allene.

Hvor forſkrækkelig er ikke den Tilſtand jeg befinder mig udi! Der er ingen Roe, ingen Hvile for mig at finde. Saa længe jeg var i Sengen giorde jeg inter ander end slængte og kaſtede mig, nu jeg er kommen op, ſaa maae jeg foretage hvad jeg vil, ſaa föröger det kun min Pine. Mit elendige Hierte er ſönderslidt at tuſinde adſkillige Bevægelſer. Ære, Natur, og Kiærlighed, beſtorme det vexelviis; Haab og Frygt kaſter det frem og tilbage, ligeſom et Skib der er overladt til Vindens og Bölgernes Magt. Ak Leonore! Ak min Daatter! Elendige Leander! Ald din Glæde er forſvunden. Dog alt Haab er endnu ikke ude. Jeg maae ſöge at fatte mig, det Anslag jeg har fore udkræver en ferm og ſtandhaftig Siæl. Ak Leonore! Min dyrebare Leonore, derſom mit kiærlige Hierte ikke har giort ſig et falſk Begreb om din Dyd, og den Magt den har over dit Hierte, hvor lykſalig vil du da ikke giöre din Mand! En Mand, ſom allene önſker at leve for dig.

Men

Men har det bedraget mig, hvilken forſkrækkelig Afgrund af Elendigheder, vil jeg da ikke blive ſtyrtet udi! Pernille.

Anden Scene.

Leander. Pernille.

Pernille.

Hvad befaler Herren?

Leander.

Saa ſnart eders Frue er vaagen ſaa beed hende have den Godhed at komme ind til mig.

Pernille.

Det ſkal ſkee Herre.

Tredie Scene.

Leander allene.

Nu er Begyndelſen ſkeedt, og det er alene Himlen bekient hvad Udfaldet vil blive. Men jeg hörer nogen komme.

Fierde Scene.

Leander. Leonard.

Leander (gaaer Leonard i Möde.)

Ak Leonard!

Leonard.

Bevare os vel Leander, hvor kand en fornuftig Mand tage saaledes afstæd.

Leander.

Ak hierte Ven! Hvad Magt kand Fornuften have over et Hierte, der er et Rov for de heftigste Følelser af Kiærlighed og Ære!

Leonard.

Af Ære siiger du, tag dig vel vare at du ikke strækker dine Begreber om den ald for vidt. Alle Yderligheder ere lastværdige, og en Dyd lader af at være det, saa snart man driver den over sine Grændser. Du fornærmer Leonore ved slige Talemaader lige saa höyt, som hun fornærmer dig ved sin letsindige Opförsel. Din Ære har endnu ingen Skaar lidt, endskiönt hun er gaaed lidet videre end du kunde vente af hendes Dyd og gode Optugtelse. Men J ere ikke uden Skyld paa begge Sider, var hun tryg, saa var du sikker, hun overgav sig til Forlystelserne, uden at betænke Faren der følger med dem, du tillod det uden at frygte for at hun kunde besnæres af dem. Din kiærlige Omgang imod hende har ikke kundet lade hende falde paa de Tanker at hendes Opförsel mishagede dig: Giv hende det tilkiende paa en Maade, som er eder begge anstændig, og sög at röre hendes Hierte, uden at fornærme hendes Empfindtlighed.

Lean-

Leander.

Ja min Ven, jeg har ſadt mig fore at tale med Leonore. Men falder denne Samtale ikke ud efter Önſke, ſaa har du ingen Ven meere.

Leonard.

Hvorledes ſkal jeg forſtaae det?

Leander.

Jeg har fattet et Anslag til at viſe Leonore Pynten af den ſteyle Klippe hun ſtaaer paa, og med Fornuftens ſtærke og Kiærlighedens rörende Stemme at kalde hende tilbage til ſine Pligter, men derſom den ikke kand giöre ſin forönſkede Virkning i hendes Hierte, ſaa vil jeg forlade hende, mit Barn, min Ven og mit Fædreneland, for at ſkiule min Skam, Kiærlighed og Græmmelſe paa et öde og ubekient Stæd.

Leonard.

Jeg tvivler ingenlunde paa at dit Anslag jo vil lykkes; men ligeſaa vel, ſom hun ikke paa engang, men lidt efter lidt fandt Behag i diſſe farlige Forlyſtelſer, ſaa ſynes mig og, at du lidt efter lidt burde vænne hende fra dem. Med alle hendes gode Egenſkaber er hun et Fruentimmer, det er at ſiige ſkröbelig, Verdens Lokke-Mad er behagelig, dens Omgang til-

lokkende, og Exempler, ſom de fleeſte af hendes Kiön giver hende, mægtig; ald dette kand mueligen endnu paa nogen Tiid blænde hende, indtil hun bliver tydeligere overbeviiſt. Og ſæt ogſaa, at Leonore kunde gandſke og aldeeles forglemme ſine Pligter, kand det da frierage dig fra dine, ſom du er din Daatter, dit Fædreneland og din Ven ſkyldig?

Leander.

At vænne hende efter Haanden fra denne fordærvelige Vey er for ſilde. En Dag, en Time, ja maaſkee et eneſte Öyeblik kand forſpilde hendes gode Navn og Rygte, og ſaa er allering forloren for mig, thi det er alt hvad jeg frygter fore, ſom jeg ſagde dig i Aftes. Mine Pligter imod min Ven ſkal jeg opfylde forend jeg reyſer bort, ved at give ham Lucilia, hvis ömme og kiærlige Omgang kand forſode og erſtatte ham en Vens Forliis. Og derſom J da undertiiden erindrer eder den Ulykſalige, ſaa vil denne ſmertelige Erindring lindres ved den Foreſtilling, at det der forvoldte hans Elendigheder, er bleven eder til en Advarſel, ſom forſikrer eder om en beſtandig og u-afbrudt Lykſalighed. Hvad min Daatter anbelanger, da troer jeg, at jeg ved at overantvorde hende i Lucilies og dine Hænder,

har

har giort meere for hende, end jeg ved min Nærvær ilse kunde udrette. Saa ofte mine Öyne faldt paa dette dyrebare Pandt af en reen og inderlig Kiærlighed, saa vilde det fornye Erindringen af min forsvundne Lyksalighed, og jeg ikke være i Stand til at foretage noget andet, end at begræde hendes, min, og den ulyksalige Moders Skiæbne. Mit Fædreneland taber heller intet andet ved mig, end en unyttig Byrde, med mindre at det kand regnes for en Forliis, at det ikke kom til at giemme min Aske; thi de bittre Lidelser vilde vist inden en stakket Tiid brække dette piinte Hierte.

Leonard.

Ney Leander; du kiender ikke Leonard ret, dersom du troer at Lucilia kand erstatte din Forliis. Jeg elskede dig förend hende, og dersom jeg kand nyde den Lyksalighed, at faae hende af din Haand, saa vil denne nye Forpligtelse, som du legger mig under, allene tiene til at forbinde os endnu stærkere med hinanden. Udfaldet af din Samtale med Leonore maae altsaa blive hvorledes den vil, saa er min Slutning denne, at intet skal skille os ad. Men at jeg vil folge dig i hvilken Part af Verden, som du vil vælge til dit Opholds-Sted.

Lean-

Leander.

O meere end troefaſte Ven! Hvilken Tröſt! hvilket Haab giver det ikke min nedslagne Siæl! Ney, Kiærlighed kand ikke være haardere end Venſkab! Og ſkulde Konen ſvige naar Vennen ſtaaer faſt! Men mig ſynes at jeg hörer nogen röre ſig i min Kones Kammer. Imidlertiid at jeg nu taler her med Leonore, faa gaae du hen og aabenbar din Kiærlighed for Lucilia, og i hvordan end min Skiæbne vil blive, faa ſkal det være mig en ſöd Tröſt, derſom jeg kand giöre noget til at befordre din Lykſalighed.

Leonard.

Ja, jeg vil gaae hen til Lucilia, og haaber at alleting ſkal falde ud til det beſte.

Femte Scene.

Leander. Leonore i en Morgen-Habit.

Leander. (affiides)

Retfærdige Himmel ſtaae mig bie, og giv mig Moed og Kraft til at udföre mit Forehavende.

Leonore.

Pernille ſagde mig at min ſöde Mand havde begiert at tale med mig.

Lean-

Leander.

Ja jeg giorde min Hierte, og jeg haaber at hun ikke er fortrydelig derover.

Leonore.

Jeg kommer medFornöyelſe. Men hvad har han ellers at befale?

Leander.

Intet. Jeg længtes allene efter at ſee hende, for at vide hvorledes hun befandt ſig, og havde tilbragt ſin Tiid i Gaar.

Leonore.

Ret fornöyet; og der fattedes mig intet uden hans Nærværelſe.

Leander. (tager hendes Haand og kyſſer)

Hvor ſöd er ikke denne Tilſtaaelſe for mit elſkende Hierte. Og min Leonore kand være forviſſet om, at jeg tilbringer alle de Öyeblikke, ſom jeg har tilovers fra mine Forretninger, og er berövet min Allerkiæreſtes Nærværelſe, med ſtor Misfornöyelſe.

Leonore.

Men hvad fattes ham min Hierte, mig ſynes at han er uroelig?

Leander.

Nu jeg har hende hos mig, ſaa fattes mig intet.

Leonore.

Det er ikke ſaa i ſig ſelv. Thi endſkiönt min fromme Leanders Öyne ſtedſe maae være ven-

venlige, saa seer jeg dog ikke den tindrende Glæde som hans lykkalige Kones Nærværelse pleyer at foraarsage, men i det Sted viise de mig en Bekymring, som gaaer mig lige ind i Siælen.

Leander.

Siden hun er bleven det vaer, saa vil jeg ikke nægte det længere, at jeg er inderlig bedrövet.

Leonore.

Og hvorover?

Leander.

Hvad kand det nytte hende at vide?

Leonore.

Sagde min Leander ikke i Gaar, at en Kone skulde være hendes Mands Tröst og troe Raadgivere, og dersom jeg nu ikke har Forstand nok til det sidste, saa lader det jo som om han tvivler om mit Hierte i det förste, og derfor ikke vil udöse sine Bekymringer i min Barm.

Leander.

Det er ingen Tvivl om min Elskelige, men allene en Ömhed over hende der har paalagt mig denne Tavshed; jeg frygtede for at giöre Skaar i hendes Glæde, ved en Fortælling der maae röre et følende Hierte. Men siden hun forlanger det saa lad os sætte os ned, og saa skal hun faae Aarsagen at vide.

Leo-

Leonore.

Hiertelig gierne.

(De fætte ſig.)

Leander.

Jeg haaber at min Leonore ikke bliver Jaloux, naar jeg ſiiger hende, at min Bekymring reyſer ſig af en Beſögelſe jeg har haft.

Leonore.

Af en Beſögelſe?

Leander.

Ja min Hierte. I Gaar efter at hun var kiört ud, kom der en Ven ind til mig i mit Kammer; en Ven, ſom jeg har været forbunden med fra det förſte den kom paa Jorden, og ſom jeg efter min Leonore elſker höyere end nogen anden, ja, end meere end Leonard ſelv. Denne uventede Komme foraarſagede mig en ſöd Fornöyelſe, men döm ſelv hvorledes jeg maatte blive til Mode, da jeg efter en kort Samtale blev vaer, at denne Ven ſtod færdig til at falde i den yderſte Fordærvelſe, det er at ſige, ikke allene et ulykſaligt, elendigt og foragtet Creatur her, men maaſkee og hiſſet. Intet er mægtig til at beſkrive det jeg fölede, Angeſt og Smerte betog mig ſaaledes at jeg neppe vidſte af mig ſelv at ſige, og fra det forſkrækkelige Öyeblik af, har der hverken været Roe eller Liſe i min Siæl.

Lec-

Leonore.

Men hvad er Aarſagen til denne græſſelige Ulykke?

Leander.

Den Elendige er falden i slette Hænder. Han ſeer og hörer intet uden det ſom er ſkadeligt og fordærveligt, derved udrÿddes Dydens Sæd af hans Hierte og Laſternes fæſte Rod. Han bliver bekiendt med dem förend han veed at nævne dem, og Uſkyldigheden, ſom er ſaa ſtor en Lykſalighed, bliver her en Snare, ſiden den forhindrer ham fra at ſee Faren.

Leonore.

Men er han da allerede Laſtefuld?

Leander.

Ney. Men jeg ſkiælver for Fremtiiden.

Leonore.

Er der da intet Middel til at frelſe ham?

Leander.

Jo. Og det er det ſom giör min Plage fuldkommen; ſiden hverken mine Kræfter eller mine Forretninger tillader mig det.

Leonore.

Men kand ingen anden giöre det?

Leander.

Jo viſt. Men hvor ſkal man finde een der vil paatage ſig ſaa beſværligt et Arbeyde? Faa har Kræfter dertil, og endnu færre Villien.

Imid-

Imidlertiid veed jeg dog een, ſom Himlen ſelv ſynes at have dannet til denne priisværdige Gierning: Men jeg tör ikke begiære det af Frygt for Afslag.

Leonore.

Skulde der kunde findes ſaa umenneſkeligt et Hierte, ſom kunde nægte ſin Bieſtand i ſaa betydelig en Sag?

Leander.

Overvey allene min Hierte, at det er en Sag, ſom udkræver et Menneſkes ganſke Opmærkſomhed. Den, der vil paatage ſig denne Forretning, maae fraſige ſig alle andre Forlyſtelſer, den maae giöre et Möyſommeligt Arbeyde til en Fornöyelſe, være ufortröden ved alle de Vanſkeligheder og Fortrædeligheder ſom der forefalder, og i ſær ikke lade det blive halv fuldfört. Döm nu ſelv deraf, om jeg tör vove at bede nogen om at paatage ſig det, thi derſom den Perſon, ſom giorde det, blev kiæd deraf, ſaa havde jeg ikke giort andet end foröget det Onde, ſom jeg vilde forebygge, tillige med min egen Qval og Smerte.

Leonore.

Ak! Kand der findes en ſödere Fornöyelſe, end at hielpe et vildfarende Menneſke til rette! Hvad for en Foreſtilling kand ligne den at have

trukket en Siæl af Fordærvelſens Strube! Ved at faae Dyden i en andens Hierte oplives den i ens eget, og man belönnes rigeligen for ald ſin Möye ved det den ufeylbarligen maae forſkaffe os en trofaſt Ven. O min Leander! forſöm intet Öyeblik, men tael til det lykſalige Menneſke, ſom de holder værdig til ſaa ſöd en Beſkiæftigelſe.

Leander.

Ja min elſkværdige Leonore, min dyrebare Kone, jeg vil tale, De giver mig Moed dertil. Det er Dem der kand redde min Ven, det er i Deres Siæl at den Dyd har Stæd, ſom kand oplyſe hans, og danne den ſom den bör være. Men jeg har endnu een Frygt, jeg er bange at han ikke maatte blive det i Deres Öyne, ſom han er i mine, og at, naar De faaer ham at ſee, De da ikke vil værdige ham Deres Omhue.

Leonore.

Denne Frygt er ugrundet, det er mig nok at De elſker ham. Men hvor er han?

Leander.

Han er her i Huuſet, men jeg vilde ikke ſige det, förend jeg vidſte om jeg kunde giöre mig Haab om Deres Bieſtand.

Leo-

Leonore. (reyſer ſig)

Kom min Leander, kom og föer mig hen til Deres Ven; jeg brænder af Begiærlighed efter at tiltræde en Forretning, ſom herefter ſkal blive ald min Fornöyelſe.

Leander.

Ney min Hierte, bliv ſiddende, jeg vil bringe min Ven her ind, men betænk, at af Maaden, min Ven imodtages paa, maae jeg dömme om Deres Kiærlighed til mig. (i det han gaaer ud) Mit Hierte ſvæver imellem Frygt og Haab,

Leonore.

Hvilken ſöd Bevægelſe er mit Hierte ikke ſadt udi! Alle Forlyſtelſer har dog intet ſaa rörende for et fölende Hierte, ſom den Fornöyelſe at kunde giöre got; og den, ſom ikke kiender den, har aldrig ſmagt en ſand Glæde. Men jeg hörer min Mand komme.

(Hun reyſer ſig for at gaae Leander i Möde, men i det hun bliver ham vaer, falder hun tilbage paa Stoelen.)

Retfærdige Himmel! hvad ſeer jeg!

(Leander kommer ind med et Barn, ſom han ſætter paa Leonores Skiöd.)

Leander.

Der har De min elendige Ven, ſom trænger til Deres Bieſtand. Værdiges at beſkytte og ledſage denne lille Uſkyldige, ſom Verdens forfængelige og daarlige Forlyſtelſer har berôvet ſin Moder. Hun overgiver den til Betienterne, hvis slette Opförſel og onde Exempel udrydder Dydens Sæd af denne uſkyldige Siæl. Ja den elſkværdige Moder ſtaaer ſelv paa den yderſte Kant af Fordærvelſens Klippe, ved at ſöge ſin Lykſalighed i Verdens farlige Omgang. De kand redde dem begge, thi ved at antage Dem denne Ulykſalige, förer De Moderen tilbage til ſine Pligter. Derſom De altſaa ikke vil giöre det for Dens egen Skyld, o ſaa giör det for den reene og oprigtige Kiærligheds Skyld, paa hvilken denne lille Forladte er et Pandt! Giör det for en Mands Skyld, ſom elſker Dem höyere end ſig ſelv, og ſom ved Deres Afslag vilde blive ſtyrtet i den yderſte Fortvivlelſe, fordi De herſker med en ſaa u-indſkrænket Magt over hans Siæl, at han aldrig kand finde Glæde i noget uden i Dem, og i at befordre deres Lykſalighed.

(Leonore betragter ham og Barnet ſtiltiende.)

Lean-

Leander.

Vil min Leonore ikke ſvare mig?

Leonore.

O hvad kand en Ulykſalig ſvare! Jeg indſeer min Vildfarelſe, og der Bundlöſe Svælg af Elendigheder, ſom jeg ſtod færdig til at ſtyrte mig udi. Og hvorledes ſkulde jeg kunde före denne lille Uſkyldige paa Dydens rette Vey, jeg ſom uden at tænke derpaa, ja uden ſelv at vide det, var kommen paa ſaa farlig en Afvey. Jeg behöver ſelv Bieſtand og en fornuftig Ledſagere, O min Leander! föer du os dog begge, vi trænge begge lige höyt dertil; thi jeg maae med Skam og Smerte bekiende, at jeg uden din Hielp havdeværet forloren.

Leander.

O min Leonore! O du min evig elſkede Kone! hvor ſöd er ikke denne Bevægelſe for mit Hierte! O kom i din lykſalige Mands Arme.

Leonore.

Ney, lad mig for dine Födder erholde Forladelſe for min Forſeelſe, min Lærſindighed var nær bleven en Ulykke for os alle, og jeg veed intet at ſiige til mit Forſvar, undtagen dette, at jeg lod mig före bort af Daarlighedens Ström uden at mit Hierte var Laſtværdigt, thi det har aldrig ladet af at elſke dig, og midt i alle mine

falſke Fornöyelſer ſukkede det efter min Leander.

Leander.

Det har jeg aldrig tvivlet om; og derfor heller aldrig ſögt at ſætte Grændſer for min Leonore: men da jeg ſaae; at hendes Hiertes Uſkyldighed tillukte hendes Öyne for Faren, ſaavel i Henſeende til hendes gode Navn og Rygte; ſom i at forſömme de Pligter, der er en dydig Kones ſande Fornöyelſe, ſaa tog jeg min Tilflugt til dette Middel for at aabne Öynene paa min Allerkiæreſte.

Leonore.

Med hvilken Foragt anſeer jeg ikke nu alle de barnagtige Forlyſtelſer, jeg med ſaadan en Begiærlighed higede efter. Men tröſt dette beængſtede Hierte, ſom er Skamfuld og Vaandefuld over ſin Forblindelſe. Siig om du endnu kand elſke Leonore; ſiig om hendes Daarligheder ikke har berövet hende din Agt, ſiig om det var andet end en blot Medynk over hende; der bevægede dig til at drage hende fra Fordærvelſens Afgrund?

Leander.

Det er den ömmeſte og heftigſte Kiærlighed, ſom har dreven mig til det jeg har giort, og i Fald min Dyrebare havde fremtuuret i

ſin

ſin Forblindelſe, ſaa havde baade min og hendes Ære maattet lide der under. Men med ald den Magt, ſom Æren har over mig, ſaa havde den ikke bereed mig en grueligere Marter end den Kiærlighed, ſom jeg ved dette Favnetag forſikrer min Leonore at der ſkal brænde i mit Hierte, ſaa længe der er Liv og Aand i mig.

(De omfavne hinanden)

Leonore.

Hvorledes ſkal mit Hierte bære ſin Lykſalighed! (Hun slipper Manden og omfavner Barnet) Du lille Uſkyldige! ſom var paa Veyen til at lide for din Moders Ubeſindighed, med hvilken Glæde ſkal jeg ikke ſtræbe at opfylde de Pligter, ſom du har Rettighed til at kræve af mig, og vi har Aarſag til at haabe en lykkelig Fremgang deraf, ſiden en kiærlig Mand og en öm Fader vil med lige Omhue vaage over os begge! Men hvor er Lucilia? jeg bör iligemaade opreyſe det farlige Exempel, ſom jeg har givet hende, og Leonard er vel ogſaa opbragt imod mig for den Kummer, jeg har forvoldet hans Ven.

Leander.

Leonard elſker Lucilia, og er gaaed hen for at aabenbare hende ſin Kiærlighed, der-

ſom min Allerkiæreſte nu vil give ſit Samtykke til deres Forbindelſe, ſaa forpligter hun baade mig og min Ven.

Leonore.

Med ſtor Fornöyelſe. Kom og lad os gaae hen til dem.

Leander.

Hiertelig gierne. Men der ſeer jeg dem komme.

Siette Scene.

Leander. Leonore. Lucilia. Leonard.

Leonore. (Löber Lucilia i Möde)

Kand min Lucilia endnu elſke ſin Leonore, ſom har kundet lade ſig forblænde af en falſk Fornöyelſe, men ſom vil ſtræbe ved ſit Levnet i Fremtiden at udslætte denne Vildfarelſe?

Lucilia.

Det Fruentimmer, ſom kand indſee og tilſtaae at hun har faret Vild, beſidder en langt ſtörre Fuldkommenhed end den, ſom aldrig har været paa Afveye. Elſk mig altſaa fremdeeles ſom forhen, og vær forviſſet om, at

min

min Kiærlighed til dig er meget ſnarere forøget end formindſket.

Leonore.

Skulde jeg have opvakt ulige Tanker om mig hos dem Leonard, ſaa haaber jeg at vinde deres forrige Gunſt igien ved at tilbyde dem min Hielp, i Fald de har den nödig hos Lucilia.

Leonard.

Jeg er Dem mangfoldig forbunden, og da det Venſkab, Leander bær for mig, har i Deres Öyne giort mig værdig til at eye ſaa ſtor en Skat, ſaa vil jeg udbede mig Deres Bieſtand til at erholde Herr Hieronimi Samtykke, hvorpaa min Lykſalighed allene beroer.

Leander.

Han har givet mig frie Hænder i denne Sag, jeg har altſaa ſendt Bud efter ham, for at foreſtille ham ſin Sviger-Sön.

Syvende Scene.

Leander. Leonore. Lucilia. Leonard. Baronen.

Baronen.

Min ſmukke Frue! jeg kommer for at lade

Dem vide, at Falke-Jagten er beſtilt til Klokken Tree.

Leonore.

Jeg er Dem forbunden, min Herre, for den Umage De har paataget ſig, men jeg kand nok ikke benytte mig deraf, ſiden en langt ſodere Fornöyelſe neppe vil give mig Tiid dertil.

Baronen.

Hvori beſtaaer den min deylige Frue?

Leonore.

I at opfylde mine Pligter imod min Mand, mit Barn, og mine Huus-Folk.

Baronen.

Har De Lyſt til at ſkiæmte? Jeg veed det ikke er noget ſom er Fruer anſtændigt.

Leonore.

Det er dem ikke allene anſtændigt, men endog en Skam for dem, ſom forſömmer det, og jeg takker Himmelen, at min Mand har aabnet mine Öyne til at indſee det.

Baronen.

Jeg önſker Dem til Lykke min Herre, ſiden jeg slutter, at De ſöger en Lyſt i at have et Vidunder til Kone, og derſom De lod det giöre bekiendt i Adreſſe-Contoiret, at her var

et

et Fruentimmer, ſom vilde opfylde ſine Pligter, ſaa var jeg vis paa, at der vilde komme endnu fleere Menneſker for at ſee hende, end der löber efter lille Ane.

Leander.

Derſom alle nedrige og lumpne Gemytter vilde oprigtig tilſtaae, hvor mange Fruentimmere de havde fundet af det Slags, i Stæden for at de paa en ſkammelig Maade beförer dem, ſaa er jeg vis paa, at deres Tall vilde blive meget ſtörre, end man ſkulde tænke.

Baronen.

Jeg beklager Dem, min ſmukke Fröken, ſom har ingen af diſſe deylige Fornöyelſer, ſom De kand anvende Deres Tiid til, thi nu kommer De næſten til at döe af Længſel her i Huuſet.

Lucilia.

Det har jeg ſelv frygtet fore, og derfor ſeet mig om Raad i Tide, og Herr Leonard er ſaa artig og vil bære Omſorg, for at jeg ikke ſkal længes.

Baronen. (ſagte)

Hvad Diævelen vil det ſiige?

Otten-

Ottende og ſidſte Scene.

Leander. Leonore. Lucilia. Leonard. Baronen. Hieronimus.

Hieronimus.

Her er jeg nu. Ey ſee Madame! er J her, jeg troede ikke at J var i Huuſe længere end J ſov.

Leonore.

Jeg tilſtaaer, Hierte Farbroder, at De paa nogen Tiid kand have haft Aarſag til at være misfornöyet med min Opförſel, men jeg haaber i Fremtiiden at viiſe, at min Salig Faſters Lærdomme ikke haver været ſpilte paa mig.

Hieronimus.

Min Misfornöyelſe kommer af det jeg elſker dig, for Reſten kand jeg troe, at naar din Mand er fornöyet dermed, ſaa kand jeg ſagtens være det. Men hvorfor har man ſendt Bud efter mig?

Leander.

Min Herre, jeg har betient mig af den Ret, De har givet mig til at vælge Dem en Sviger-Sön, og det er ham, ſom jeg vilde have den Ære at forcſtille Dem.

Hie-

Hieronimus.

Ja det er altſammen got. Men det er dog vel ikke denne Meel-Sæk, thi ſaa bliver der min Troe slet intet af.

Leonard.

Det er mig, min Herre, ſom Leanders Godhed har givet Haab om at blive ſaa lykkelig. Og derſom De vil bekræfte min Lykſalighed, ſaa forſikrer jeg Dem, at jeg i min heele Livs Tiid vil erkiende denne Godhed med en ſkyldig Ærbödighed.

Hieronimus.

Hvad ſiiger du Lucilia?

Lucilia.

At jeg i alle Ting underkaſter mig min Faders Villie.

Hieronimus.

Nu ſaa tag hende da. Det vil lætte en ſtor Steen fra mit Hierte, thi ingen veed, hvad en gifte færdig Pige er for en Byrde paa en Fader. Og nu herefter kand jeg, Himlen ſkee Tak! drikke min Flaſke uden Bekymring.

Baronen.

Siden jeg er kommen ſaa beleylig til Ja-Ordet, ſaa haaber jeg ögſaa at blive een af

Bryl-

Bryllups Gieſterne; og jeg ſkal drikke Brude Parrets Sundhed af et got Hierte.

Leonore. (omfavner Lucilia)

Jeg vil være den förſte, ſom önſker min Lucilia til Lykke ved denne Leylighed. Men tillad mig at legge dette til, at et ungt Fruentimmers Dyd og Kiærlighed for hendes Mand ikke ere tvende ſaa tilforladelige Skiltvagter, ſom man i Almindelighed troer, men at den Kone, ſom vil være virkelig Lykſalig, maae ſöge ſin Lykſalighed i at opfylde ſine Pligter, og ſaa kand hun være forviſſet om, at Verdens giftige Lokke-Mad vil ſtedſe være bitter for hende.

Leander.

(Tager Lucilia og förer hen til Leonard)

Saa lykſalig en Dag ſom denne end er for mig, ſaa foröges min Glæde dog ved det, at jeg kand foreene tvende ſaa værdige Hierter. Hierte Ven! Annam her den ſtörſte Skat af min Haand ved at tage imod en Værdig og Dydig Brud, og lær af mit Exempel, at naar en Kone er Dydig og Fornuftig, og Manden öm og kiærlig, da maae, om endſkiöndt hun undertiiden af Uforſigtighed kunde begaae ſmaa Skröbeligheder, naar han allene

lene ſöger at rette hende med Kierlighed, og paa en anſtændig Maade at viiſe hende ſine Feyl, da maae, ſiiger jeg, hans Röſt blive dobbelt kraftig til at kalde hende tilbage til ſine Pligter, deres Börn ikke allene et Pandt paa deres Kiærlighed, men end og et Baand til at ſammenbinde deres Hierter endnu nöyere, hvorved Egte-Standen nödvendig maae blive den ſtörſte Jordiſke Lykſalighed.

ENDE.

Imprimatur, B. Möllman.

Info 112

